

Kenneth E. Hagin:

Autorita věřícího

Přeloženo z angličtiny
Překládáno bylo z amerického vydání
The Believer's Authority,
Second Edition, Second Printing 1985

ISBN 0-89276-406-6
(C)1984 RHEMA Bible Church AKA
Kenneth Hagin Ministries, Inc.
Tulsa, Oklahoma 74150, USA

Není-li jinak uvedeno, jsou biblické citáty podle Ekumenického překladu Písma z r. 1979/1985

Všechna práva českého vydání:
Vydavatelství LOGOS
U Pekařky 1, 180 00 Praha 8, ČSFR
Odpovědná redakce: PhilG

1. vydání, 1990
ISBN 80-85335-03-4

Předmluva autorova syna

Můj otec napsal tuto knihu v roce 1967. Během let proměnily významné biblické pravdy, obsažené na jejích stránkách, životy mnoha lidí.

Od té doby však otec pronikl ještě hlouběji do problematiky duchovní autority. Často říkal, že by si přál, aby mohla kniha obsahovat i tyto další poznatky.

V roce 1984, na počest 50. výročí otcovy služby, jsme připravili její nové vydání a přidali informace, o nichž chtěl, aby je obsahovala. A tak jsme rádi, že vám, věrným přátelům, můžeme předložit toto rozšířené vydání.

Kenneth Hagin jr.

Slovo úvodem

Už před více než čtyřiceti lety jsem si často kladl otázku: "Máme snad autoritu, o níž nevíme, kterou jsme neobjevili - jíž neužíváme?"

Občas jsem se ovšem s duchovní autoritou letmo setkával. Jako i mnozí jiní jsem o ni klopýtal a uplatňoval ji, aniž bych byl věděl, co vlastně dělám. A bylo mi to divné: "Chce mi snad Duch Boží něco ukázat?" Začal jsem tedy tímto směrem víc přemýšlet, studovat a sytit se Slovem - a získával jsem čím dál větší jasno.

Článek v časopise "The Pentecostal Evangel" ("Letniční kazatel") mě podnítil ke studiu významu slov "moc" a "autorita". Potom se mi dostal do ruky skvělý traktát nazvaný "Autorita věřícího" od Johna A. Mac-Millana, misionáře v Číně, který později redigoval časopis "The Alliance Weekly" ("Sborový týdeník"). (Jeho traktát vyšel znovu před několika lety.)

Na konci svého úsilí jsem dospěl k závěru, že máme, jako Církev, zde na zemi autoritu, kterou jsme dosud nevzali na vědomí - autoritu, která zůstává ležet ladem.

Jen nemnozí z nás pronikli asi tak na okraj této autority, ale do druhého příchodu Ježíšova už nás bude mnoho - věřících, kteří povstanou s autoritou, jež jim náleží. Budeme vědět, že je naše a budeme pracovat na díle, které nám Bůh svěřil.

Kenneth E. Hagin

Kapitola 1.

Pavlovy modlitby

V žádném jiném listu psaném církvím není o autoritě věřícího pojednáno s takovou plností jako v listu Efezským. Protože téma této knížky z listu Efezským vychází, vybízím tebe, čtenáře této knížky, aby sis jeho první tři kapitoly přečetl - a to nejen jednou, ale abys je četl vždy znovu a znovu po několik dní.

Uvidíš, že na konci 1. a 3. kapitoly jsou Duchem inspirované modlitby. Pavel se však tyto modlitby nemodlil jen za církev v Efezu. Protože byly dány Duchem svatým, jsou určeny pro nás dnes stejně, jako byly tehdy určeny věřícím v Efezu.

Efezským 1,16-20

16 Nepřestávám za vás děkovat a stále na vás pamatuji ve svých modlitbách.

17 Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali

18 a osvětleným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví mezi svatými

19 a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme.

20 Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích...

Efezským 3,14-19

14 Proto klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista,

15 od něhož má své jméno každý nebeský i pozemský rod, a prosím,

16 aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil vnitřní člověk

17 a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce

18 mohli spolu se všemi svatými pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka:

19 poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.

V mém životě nastal zvrát, když jsem se sám za sebe modlil tyto modlitby více než tisíckrát. Začal jsem je číst nahlas, počínaje první kapitolou, a aby byly osobní, říkal jsem "já" všude tam, kde Pavel říká "vy".

Například ve třetí kapitole jsem verše 14-17 četl takto: "Proto klekám na kolena před Otcem mého Pána Ježíše Krista, od něhož má své jméno každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve mně jeho Duchem posílil a upevnil vnitřní člověk a aby Kristus skrze víru přebýval v mém srdci..."

Mnoho času jsem strávil na kolenou v kostele ve východním Texasu, kde jsem byl naposled pastorem, a modlil se tyto dvě modlitby. Bibli jsem měl před sebou otevřenou na místě, kde modlitby jsou, a modlil jsem se je za sebe několikrát denně. Někdy jsem řekl ženě, že se jdu modlit vedle do kostela a že nechci, aby mě někdo rušil, leda že by to bylo opravdu nutné. Někdy jsem tak zastal na modlitbách dva nebo tři dni najednou.

Během zimy 1947-48 jsem se takto modlil asi šest měsíců. A pak se začalo uskutečňovat to první, zač jsem se modlil. Prosil jsem o "ducha moudrosti a zjevení" (Ef 1,17) a duch zjevení začal účinkovat. V Bibli jsem začínal vidět věci, které jsem nikdy předtím neviděl. Začalo se mi to jednoduše otevírat.

Za těch šest měsíců jsem udělal v duchovním růstu a poznání Slova větší pokroky, než za 14 let jako pastor a za víc než 16 let jako křesťan.

Byl to jeden z největších duchovních objevů, které jsem kdy učinil.

Řekl jsem manželce: "Co pro všechno na světě jsem to kázal? Divím se, že mě starší sboru vůbec pouštěli na kazatelnu, když jsem byl takový biblický ignorant."

Máme-li zažít růst, musíme mít tohoto ducha moudrosti a zjevení Ježíše Krista a jeho Slova. Svým intelektem se však k němu nedostaneme. Musí nám ho odhalit Duch svatý.

Lidé se často ptají, jak se mají modlit za své bližní - křesťany. Jestliže se za ně začneš modlit modlitby z listů Efezským, dočkáš se v jejich životech výsledků. Měl by ses je začít modlit i sám za sebe.

Před lety jsem se tyto dvě modlitby modlil dvakrát denně, ráno a večer, za jednoho člena rodiny. Toužil po uzdravení, ale nějak se nedovedl správně zmocnit biblického učení o božském uzdravení.

Během modlení jsem dával jeho jméno tam, kde jsem předtím v modlitbách dával své. Asi za deset dní mi napsal: "Začínám teď vidět věci způsobem, jakým jsem je nikdy neviděl." (Jakmile začneš jednat biblicky, začne se něco dít.)

Bylo překvapující, jak rychle se moji příbuzní měnili, když jsem se za ně začal modlit opravdu biblicky. (Za některé z nich jsem se předtím modlil řadu let bez jakýchkoli výsledků.)

Autorita věřícího

Efezským 6,12

Nevedeme svůj boj proti krvi a tělu, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.

Díky Bohu za to, že máme autoritu nad takovými zlými duchy skrze Ježíše Krista. Je třeba, abychom tomu, co zde Pavel říká, rozuměli v souvislosti, ve světle toho, co říká v předcházejících kapitolách. Musíme si uvědomit, že máme autoritu skrze Krista. Naše bojování s ďáblem se má vždycky dít s vědomím toho, že nad ním máme autoritu. A to proto, že ďábel je nepřítel už poražený. Pán Ježíš ho za nás porazil.

Autorita věřícího je však právě ta část křesťanova života, o které jen málokterí věřící něco vědí. Někteří myslí, že autorita nad ďáblem náleží jen několika málo vyvoleným; těm, kterým dal Bůh zvláštní zmocnění. To však není pravda; patří všem dětem Božím!

Tuto autoritu dostáváme při svém novém narození. Jakmile se z nás stanou nová stvoření v Kristu Ježíši, stáváme se dědici jména Pána Ježíše Krista a můžeme jej použít v modlitbě proti nepříteli.

Ďábel však nechce, aby se křesťané dozvěděli o autoritě věřícího. Chce, aby mohl pokračovat a ubíjet nás, kdykoliv se mu zachce. Proto udělá všechno, aby křesťanům v poznání pravdy o autoritě zabránil; bude s námi o ně bojovat víc než o cokoli jiného. Je si vědom, že když tuto pravdu poznáme, bude konec jeho dobrým časům. My mu budeme vládnout a přitom se těšit z autority, která nám po právu náleží.

V Ef 1,3 čteme: "Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás (celou Církev) v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů." Americká standardní verze má místo "vším duchovním požehnáním" "každým". To znamená každým duchovním požehnáním, které existuje. V Kristu patří všechna duchovní požehnání nám. Autorita nám patří, ať už si to uvědomujeme nebo ne. Ale jen vědět o tom samo o sobě nestačí. Výsledky přinese teprve jednání, které z toho vědění vyplývá. Pro křesťany, kteří to za svého života nikdy nezjistí, je to tragédie.

Skončeme už s pouhým uvažováním o tom, že hříšníkovi náleží spasení! Ježíš už zaplatil spasení i za toho nejhoršího hříšníka, stejně jako je zaplatil i za nás. Proto nás vyzval, abychom šli a předávali dobrou zvěst; jděte a řekněte hříšníkům, že jsou smířeni s Bohem.

Ale my jsme jim to vlastně nikdy neřekli. Říkali jsme jim, že se na ně Bůh hněvá a že sčítá všechny jejich zlé skutky. Ale v Bibli je psáno, že Bůh proti hříšníkovi nic nemá! Bůh říká, že všechno smazal.

To je právě to strašné: Ubohý hříšník, který to neví, bude muset jít do pekla, i když jsou všechny jeho dluhy smazány. Tak je to psáno v 2. Kor 5,19.

Hřích není žádný problém. Ježíš už ho vyřešil. Problémem je pouze hříšník. Doved' hříšníka k Ježíšovi a problém bude odstraněn. Ano, je to trochu jiné než to, čemu se lidé učí, ale říká to tak Bible.

Hříšník neví, co mu náleží, a tak mu to nic dobrého nepřinese. Stejně tak, jestliže křesťané nevědí o věcech, které jim náleží, nic jim tyto věci neprospějí. Musí se dozvědět, co jim náleží. Proto dal Bůh Církvi učitele. Proto nám dal Bůh své Slovo, aby nám řekl, co je naše.

I v přirozeném světě mohou být věci, které nám patří, ale jestliže o nich nevíme, nebudou nám k ničemu.

Jednou jsem si schoval dvacetidolarovou bankovku v peněžence a zapomněl na ni. Potom, když mi jednoho dne došel benzín, jsem začal peněženku důkladně prohledávat a bankovku jsem našel. Nemohl jsem říci, že jsem ji neměl, protože jsem ji po celou dobu měl u sebe - měsíce jsem ji nosil v zadní kapse. Protože jsem nevěděl, že ji mám, nemohl jsem ji utratit, ale při tom byla stejně tak moje, když jsem o ní nevěděl, jako když jsem to věděl.

Před lety jsem četl o člověku, kterého našli mrtvého v malé zanedbané místnůstce, kterou měl pronajatu za tři dolary týdně. Byla to postava známá na ulicích Chicaga po dobu nějakých dvaceti let. Oblečen v hadrech, živil se odpadky, které vybíral z popelnic. Když ho nikdo asi tři dni neviděl, začli ho starostliví sousedé hledat a našli ho mrtvého v posteli. Pitva potom prokázala, že zemřel podvýživou, i když měl kolem pasu opasek a v něm víc než 23000 dolarů.

Vedl žebrácký život, na živobytí si vydělával prodejem novin, přestože peníze měl. Místo v nuzné místnosti by byl mohl bydlet v nejlepším hotelu ve městě. Místo odpadků by byl mohl jíst nejvybranější jídla. Ale neužíval toho, co mu patřilo.

Je třeba, abychom věděli, co nám náleží. Ježíš řekl: "Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými" (Jan 8, 32). A u Ozeáše Bůh říká: "Můj lid (ne hříšníci, ne svět) zajde, protože odmítá poznání..." (Oz 4,6). Lidé hynou, i když by nemuseli.

Co je autorita?

V Lukášovi 10,19 čteme, jak Ježíš říká: "Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítele, takže vám v ničem neuškodí." Slovo "moc", kterého je v první části verše použito, znamená v řeckém originále zároveň totéž, co slovo "autorita". Ježíš tedy vlastně říká: "Dal jsem vám autoritu šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítele..."

Když Ježíš říká "po hadech a štírech", mluví o pomocnících d'áblových - o hordách démonů a zlých duchů. Musíme si uvědomit, že nad nimi máme autoritu! Cožpak dnes má - nebo potřebuje - církev Pána Ježíše Krista méně autority než měla v prvním století? Bylo by nesmyslné takto uvažovat.

Hodnota naší autority je založena na moci, která za touto autoritou je. Bůh sám je mocí za naší autoritou! Dábel a jeho pomocníci musí naši autoritu uznávat!

Věřící, který dokonale porozuměl tomu, že za ním stojí Boží moc, dovede svou autoritu také uplatňovat a střetne se beze strachu s nepřítelem.

Co je autorita? Autorita je udělená moc.

Policisté, kteří řídí dopravu během dopravní špičky, zvednou jen ruku a auta se zastaví. Nemají ovšem fyzickou sílu zastavit auta, kdyby se řidiči rozhodli, že nezastaví. Ale oni nepoužívají k zastavení dopravy své vlastní síly; jejich síla spočívá v autoritě, kterou jim udělila vláda, v jejichž službách jsou. Řidiči tuto autoritu uznávají a na pokyn zastaví. Bohu buď chvála za to, že existuje autorita, kterou nám udělil Pán Ježíš Kristus!

Pavel vybízí věřící, aby byli silní v Pánu a v jeho veliké moci (Ef 6,10). Znamená to, že můžeš předstoupit před d'ábla, zdvihnout ruku a poručit mu, aby se k tobě nepřibližoval. Použij svoji autoritu!

Jednou v Anglii stál Smith Wigglesworth na zastávce a čekal na autobus. Z domu naproti vyšla žena a za ní vyběhl pejsek. Řekla: "Miláčku, budeš muset jít zpátky." Pes si jí ale nevšimal. Jen vrtěl ocáskem a dychtivě se k ní lísal.

Řekla znovu: "Ne, nemůžeš jít se mnou." Ale pes jen dál vrtěl ocáskem a radostně se kolem ní točil.

V tu chvíli přijížděl autobus. Žena teď dupla nohou a vykřikla: "Hybaj domů!" Pes svěsil ocas a odběhl.

Wigglesworth bez přemýšlení vykřikl: "To je ono! Tak je třeba jednat s d'áblem!"

Jako lev řvoucí

V roce 1942, když jsem byl pastorem jednoho sboru ve východním Texasu, dolehla na mé tělo zkouška. Nikomu jsem o tom neřekl, jenom Pánu, a věřil jsem, že mě uzdraví. A stál jsem pevně na svém.

V noci, když jsem se probouzel, jsem měl alarmující srdeční potíže a tak jsem vstával a modlil jsem se. Zápasil jsem s tím asi šest měsíců.

Pak jednoho dne večer jsem zvlášť dlouho nemohl usnout a modlil jsem se. Konečně jsem usnul a měl jsem sen. S jistotou vím, že během mého života ke mně Bůh promluvil prostřednictvím snu jen čtyřikrát. Tento sen však nepřišel jen tak náhodou. Byl od Pána. Když jsem se probudil, věděl jsem hned, co znamená. (Jestli někdy nebudeš hned vědět, co má tvůj sen znamenat, zapomeň na něj.)

Zdálo se mi, že jdu ještě s jiným kazatelem po nějakém cvičišti nebo hřišti. Po obou stranách stály stánky. Procházeli jsme mezi nimi a hovořili a najednou můj společník poskočil a vykřikl: "Pozor!"

Otočil jsem se a uviděl jsem dva řvoucí lvy - dvě divoké bestie. Muž se dal do běhu a já se rozběhl za ním. Pak jsem se zastavil a volal jsem, že jim neutečeme. Byli jsme příliš daleko od nějakého úkrytu.

Obrátil jsem se a šel jsem těm lvům naproti. Blížili se ke mně, měli vyceněné tesáky a řvali.

Celý jsem se třásl. Řekl jsem: "Stavím se tu proti vám ve jménu Ježíše! Ve jménu Ježíše, vy mi nemůžete ublížit!" A stál jsem. Přiběhli ke mně jako párek kořat, otřeli se mi čenichy o kotníky a nakonec skotačivě odběhli a už si mě nevšimli.

Pak jsem se probudil. Hned jsem přesně věděl, co mi Bůh říká. Vybavilo se mi místo z 5.kapitoly 1.listu Petrova. Stojí tam: "Buďte střízliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil. Vzepřete se mu, zakotveni ve víře..." (v.8.9).

V téže chvíli jsem svůj tělesný zápas vyhrál. Všechny příznaky zmizely a byl jsem úplně v pořádku. Stál jsem pevně na své pozici. Nevzdal jsem se. Vyhrál jsem.

V listě Efezským 6,10 je psáno: "A tak, bratři, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci." Mnozí čtou ten verš a myslí si, že jim Pán říká, aby byli silní sami v sobě. Ale Písmo nikde neříká, abychom byli silní sami v sobě. Říká, že máme být silní v Pánu.

"Nevím, zda se mi to podaří nebo ne," říkají lidé.

Jistě, že se ti to podaří. Vůbec na to nemysli. Buď silný v Pánu. Buď silný v jeho

moci, ne ze svých sil nebo ze své moci.

V 1.Jan 4,4 čteme: "Vy však jste z Boha, děti, a zvítězili jste nad falešnými proroky, protože ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě."

"Ten, který je ve světě," je satan, bůh tohoto světa, hlava mocností, sil a vládců temnot tohoto světa.

Avšak síla, která je ve vás, je větší než síla, která je ve světě, protože moc, která je za naší autoritou, je větší než moc, která je za našimi nepřáteli.

Proroctví

Duch svatý praví: "**Moc na zemi, která je vložena ve jméno Ježíše Krista, ta, kterou získal, když přemohl nepřítele, náleží Církvi. Proto užívejte této autority, protože patří vám na této zemi; a v tomto životě budete vládnout skrze Ježíše Krista.**"

Posazení s Kristem

U Matouše 28,18 je další verš, kde by mělo být slovo "autorita" namísto slova "moc". Čteme tam: "Ježíš přistoupil a řekl jim: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi." Mělo by tu tedy být: "Je mi dána veškerá autorita na nebi i na zemi."

Když Ježíš vystoupil na nebesa, přenesl svou autoritu na Církev. On je Hlavou Církve a věřící jsou Tělo. Kristova autorita musí být uplatňována skrze jeho Tělo, které je na zemi. (V listu Efezským i v dalších listech užívá Pavel lidského těla pro ilustraci Těla Kristova.)

Kristus sedí po pravici Otcově - na místě autority - a my jsme tam s ním. Znáte-li něco z dějepisu, víte, že sedět po pravici králově nebo papežově bylo znamením autority. Zemřeli jsme s Kristem a byli jsme s Ním vzkříšeni. Není to něco, co Bůh udělá až někdy v budoucnosti; už to udělal!

Nejmocnější dílo Boží

Efezským 1,18-23 (Kral.)

18 A tak osvícené oči mysli vaší, abyste věděli, která by byla naděje povolání jeho, a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých,

19 A kterak jest nesmírná velikost moci jeho k nám věřícím podle působení mocnosti síly jeho.

20 Kteréž dokázal na Kristu, vzkřísiv jej z mrtvých, a posadiv na pravici své na nebesích,

21 Vysoce nade všechno knížatstvo, i mocnosti, i moci, i panstvo, i nad každé jméno, kteréž se jmenuje, netoliko v věku tomto, ale i v budoucím.

22 A všechno poddal pod nohy jeho, a jej dal hlavu nade všechno církvi,

23 Kteráž jest tělo jeho, a plnost všechno ve všech naplňujícího.

Všimněme si teď hlavně devatenáctého verše: "A kterak jest nesmírná velikost moci jeho k nám věřícím podle působení mocnosti síly jeho." Jinými slovy, vzkříšení Ježíše z mrtvých bylo tak nesmírným projevem Boží moci, že je doopravdy tím nejmocnějším Božím skutkem, který byl kdy zaznamenán.

Satan se všemi svými hordami se postavil na odpor vzkříšení. Jeho síly byly však rozptýleny a poraženy naším Pánem Ježíšem Kristem, který vstal z

mrtvých, vstoupil na nebesa a sedí teď po pravici Otcově, vysoko nad nimi.

Vzpomínáš si na slova v listu Koloským 2,15? "Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu (Kristus) a slavil nad nimi vítězství (svou smrtí, pohřbením a vzkříšením)."

Zde se jedná o tytéž démonické mocnosti, ale buď Bohu díky, Ježíš je porazil. Některé překlady říkají, že jejich moc "zničil" nebo "anuloval".

Když se ve starých dobách králové vraceli z vítězných výprav, šli v jejich průvodu zajatci a byli tak veřejně vystaveni na přehlídce. Ježíš udělal totéž s ďáblem - postavil ho na pranýř před třemi světy - nebem, peklem a zemí - když ho porazil. Bůh o tom v Písmu podává zprávu, abychom my v tomto světě věděli, co se stalo.

Bůh chce, abychom věděli, co se stalo smrtí, pohřbením, zmrtvýchvstáním a nanebevstoupením Ježíše Krista. Chce, abychom věděli, že posadil Krista "vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména..." (Ef 1,21).

Zdroj naší autority

V Kristově vzkříšení a vyvýšení je zdroj naší autority. Všimněme si, že se Pavel v 18. verši modlí za to, aby Efezané osvíceným vnitřním zrakem - svým duchem - viděli tyto pravdy. Chtěl, aby tak byly osvíceny všechny sbory - všichni věřící. Mnozí křesťané však pravdu o autoritě věřícího přehlížejí. Mnohé sbory vlastně ani nevědí, že věřící nějakou autoritu mají!

Samotným rozumem však nikdy autoritě věřícího neporozumíš; musí se ti o ní dostat duchovního zjevení. Musíš v ni uvěřit!

Efezským 2, 1-7

1 I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy,

2 v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušní vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu.

3 I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu hněvu tak jako ostatní.

4 Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval,

5 probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni!

6 Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši,

7 aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši.

Efezským 2, 1-7 (Kral)

1 *I vás obživil mrtvé v vinách a hříších,*

2 *V nichž jste někdy chodili podle obyčeje světa tohoto, a podle knížete mocného v povětrí, ducha toho, kterýž nyní dělá v synech zpoury.*

3 *Mezi nimi i my všickni obcovali jsme někdy v žádostech těla svého, činivše to, což se líbilo tělu a mysli, a byli jsme z přirození synové hněvu jako i jiní.*

4 *Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kterouž zamiloval nás,*

5 *Také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem, (milostí spasení jste,)*

6 *A spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši,*

7 *Aby ukázal v věku budoucím nepřevyšené bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši.*

V prvním verši čteme: "I vás obživil mrtvé v vinách a hříších." Duch svatý zde skrze Pavla vlastně říká: "Když vzkřísil působením své moci z mrtvých Jeho, vzkřísil i vás, když jste vy byli mrtvi."

Stejného slovesa je totiž použito ve 20. verši 1. kapitoly listu Efezským - kde vyjadřuje obživení Krista z mrtvých - i v 1. verši 2. kapitoly, kde vyjadřuje obživení jeho lidu. Jinými slovy, Boží čin, který vzkřísil z mrtvých Krista, vzkřísil i jeho Tělo. Když byl z mrtvých vzkříšen Ježíš, byli jsme z Božího rozhodnutí vzkříšeni i my!

Dále ve druhé kapitole čteme: "Také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem... a spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši" (Ef 2,5-6). Mluví se zde o udělení této autority.

Vidíme, že Hlava (Kristus) i Tělo (Církev) byly vzkříšeny společně. Dále, autorita nebyla vložena jen na Hlavu, ale také i na Tělo, protože hlava a tělo jsou jeden celek. (Uvažuješ-li o nějakém člověku, máš na mysli jeho hlavu i tělo jako jeden celek.)

Pokud vím, církev věří, že jsme byli vzkříšeni spolu s Kristem. Proč tedy zároveň nevěří, že jsme byli spolu s ním i posazeni na nebesích? Jestliže přece platí první část verše, musí platit verš celý.

Jestliže my, jako Církev, někdy přijmeme zjevení, že jsme Kristus, vzchopíme se a budeme skutky Kristovy také dělat. Zatím jsme je dělali jen ve zcela omezeném rozsahu.

Až si uvědomíme, že autorita náleží i každému jednotlivému členu Těla Kristova a že ji máme k dispozici, bude to znamenat revoluci v našich životech!

1.Korintským 12, 12-14. 27

12 *Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a ja-*

ko všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. (My jsme Kristus; Tělo, to jest Církev, nazývá Kristem.)

13 Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.

14 Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů.

27 Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů.

Díky Bohu, jsme Tělo Kristovo!

2. Korintským 6, 14-15

14 Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou?

15 Jaký souzvuk Krista s Belialem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím?

Věřící je nazván "spravedlnost" a nevěřící "nespravedlnost". Věřící je nazván "světlem", nevěřící "temnotou". Věřící je nazván "Kristem", nevěřící "Belialem".

Posazení s Kristem

V 1. listě Korintským 6,17 čteme: "Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch." Jsme jedno s Kristem. Jsme Kristus. Jsme posazení po pravici Majestátu na výsostech. Všechno bylo poddáno pod naše nohy. Potíž je v tom, že jsme kázali náboženství "kříže", zatímco je zapotřebí kázat náboženství "trůnu". Chci tím říci, že lidé myslí, že se od nich očekává, aby zůstali u kříže. Někteří přijali křest v Duchu svatém, vrátili se ke kříži a už tam zůstali.

Zpívali jsme: "Kříži blíž, kříži blíž." Ano, musíme jít ke kříži pro spasení, ale nemusíme tam zůstat; pojďme dál k letnicím, k nanebevstoupení a trůnu!

Kříž je vlastně místem porážky, zatímco vzkříšení je místem triumfu. Když kážete kříž, kážete smrt a lidi pak ve smrti necháváte. Ano, zemřeli jsme, ale byli jsme vzkříšeni s Kristem. Jsme s Ním i posazení. Pokud se našeho místa týče - jsme posazení s Kristem na místě autority, na nebesích.

Mnozí křesťané nevědí o autoritě věřícího vůbec nic. Doopravdy nevěří, že nějakou autoritu máme. Věří sice, že jsou spaseni, ale že musí procházet životem, který má pod svou kontrolou d'ábel; ulicí, která se jmenuje "Jen stěží kupředu". Vyvyšují d'ábla víc než Boha.

Musíme se osvobodit od pouta smrti a jít dál naplnění novým životem. Nejsme u kříže. S Kristem jsme sice zemřeli, ale On nás vyzdvihl vzhůru s sebou. Sláva Bohu, naučme se zaujmout své místo autority.

Na pravici Božího trůnu je centrum moci nad celým vesmírem! Výkonná moc trůnu byla svěřena vzkříšenému Ježíši.

Víme, že Kristus je tam ve svém vzkříšeném fyzickém těle, se všemi svými právy, a očekává den, který určil Otec, kdy Mu budou dáni nepřátelé za podnož jeho trůnu. V listě Židům 1,13 čteme: "Kterému z andělů kdy řekl: Usedni po mé pravici, dokud ti nedám nepřátele za podnož tvého trůnu!"

Povýšení Kristova lidu s Ním na nebeské výšiny jasně ukazuje na skutečnost, že máme sedět s Ním na trůně a mít i podíl na Jeho autoritě. Autoritě, která nám patří!

Není tedy divu, že Pavel v Řím 5,17 píše: "Jestliže se proviněním Adamovým smrt zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě skrze jednoho jediného, Ježíše Krista."

Mnohé překlady Písma - s nimi i "Rozšířená bible" - překládají "vládnout jako králové v životě". Copak budeme vládnout teprve až přijdeme do nebe? Ne! Máme vládnout jako králové v životě skrze Ježíše Krista. To přece znamená autoritu! Cokoliv král řekl, stalo se zákonem; on byl ta poslední autorita. Podílíme se na autoritě, kterou představuje Kristův trůn.

Někteří z nás už mají o něco víc zkušeností s autoritou nad mocnostmi ovzduší než jiní, protože mají o něco větší duchovní poznání, ale Bůh chce, abychom měli takové duchovní pochopení všichni.

Udržení rovnováhy

Duch svatý se modlil skrze Pavla, abychom všichni dostali moudrost, pochopení a autoritu nad démonickými mocnostmi a nad problémy, které oni způsobují svým neustálým manipulováním mysli člověka.

Vypadá to, že pro Církev je nejobtížnějším ze všeho udržet si rovnováhu. Ať už vezmeme cokoliv - i autoritu věřícího - jestliže ji zaženeme do extrémů, přestane být požehnáním a bude škodit.

Kazatel známý později jako "Božský otec" byl spasen a naplněn Duchem svatým. Měl něco opravdového. Pak se začal podrobně zabývat místy Písma, která my teď studujeme. A jeho závěrem bylo: "Jestliže jsme Kristus, jsem i já Kristus. Kristus je Bůh, tedy jsem i já Bůh." Založil sektu, která byla velmi populární a lidé ho uctívali jako boha.

Dostat se do příkopu při některém okraji cesty je velmi snadné; do extrémů, nespoutaného ohně a fanatismu. Vydejme se ale raději středem cesty a udržujme rovnováhu.

John Alexander Dowie pocházel ze Skotska a na přelomu století sloužil v Austrálii. Při tom se mu dostalo zjevení o božském uzdravování. Během svého života plul mnohokrát přes oceán a zažil také mnoho mořských bouří. Ale pokaždé, když nějaká začala, udělal to, co Ježíš. Poručil a ona vždycky přestala.

Nemělo by nás to překvapovat, protože Ježíš řekl: "...Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci" (Jan 14,12). Někdo se zeptá, co jsou ty "větší skutky". Nejdříve ale dělejme to, co Ježíš, a teprve pak můžeme myslet na "větší skutky".

Ježíš neřekl, že je bude dělat jen několik vyvolených; řekl, že je budou dělat ti, kdo v něho věří.

Věřím, že když budeme pokračovat ve studiu toho, co Boží slovo učí našeho ducha o autoritě věřícího, budeme schopni v této veliké pravdě chodit se stále větší jistotou.

Zlomení d'áblovy moci

V listě Efezským 6,12 čteme, že "...nevedeme svůj boj proti krvi a tělu, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla."

Slovo Boží nás učí, že zlí duchové jsou padlí andělé, které Pán Ježíš Kristus zbavil moci. Máme jednat s těmito démony s vědomím toho, že je Ježíš porazil, odzbrojil a veřejně odhalil (Kol 2,15). A protože je Ježíš sesadil s trůnu, můžeme nad nimi vládnout!

Adamova zrada

Na počátku stvořil Bůh zemi a všechno, co je na ní, a Adamovi svěřil vládu nad dílem svých rukou. Jinými slovy, Adam byl bohem tohoto světa. Adam se však dopustil velezrady, zaprodal vládu satanovi a satan se tak skrze Adama stal bohem tohoto světa. Adam neměl mravní právo zradu spáchat, ale zákonné právo k tomu měl.

Teď má satan právo být na zemi a být bohem tohoto světa, dokud Adamův "pronájem" neskončí. Satan měl právo nám vládnout, dokud jsme se nestali novými stvořeními a tím i součástí Těla Kristova, jak se o tom mluví v listě Koloským (1,12-13): "A budete děkovat Otcí, ...on nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna."

Proto nemá satan právo nám vládnout nebo námi manipulovat. Průměrný křesťan má ale větší důvěru v autoritu a moc satanovu než v autoritu a moc Boží!

Bible mluví nejen o prvním člověku, Adamovi, mluví i o druhém Adamovi, Ježíši Kristu, který se stal naším zástupcem. V 1.listě Korintským 15,45 je nazván "posledním Adamem" a ve 47. verši "druhým člověkem". Všechno, co Ježíš udělal, udělal pro nás.

Naše potíž je v tom, že přenášíme všechno do budoucnosti! Většina lidí v církvi věří, že budeme uplatňovat svou autoritu někdy v tisíciletém království. Kdyby tomu tak bylo, proč tedy v Bibli stojí, že během tisíciletého království bude satan spoután? Pak už nebude třeba uplatňovat autoritu, protože tu nebude nic, co by mohlo škodit nebo ničit.

Autorita teď

Máme autoritu teď, protože je tady něco, co škodí a ničí. Ale mnozí věří, že teď nemůžeme mít dostatek v ničem. Myslí si, že všechno tady řídí satan. Musíme si však uvědomit, že i když jsme ve světě, nejsme ze světa. Satan sice řadou věcí tady na světě manipuluje, ale nemá v moci mě. Nemá v moci ani Církev. Nemá nad námi vládu. My máme autoritu nad ním!

Ježíš řekl: **"Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítelů, takže vám v ničem (v ničem znamená v ničem!) neuškodí"** (Luk 10,19).

Copak má Církev v tomto století méně autority, než měla brzy po Ježíšově smrti, jeho pohřbu, vzkříšení, nanebevstoupení a posazení po pravici Otcově? Má-li dnes autority méně, bylo by pro Ježíše lépe, aby nezemřel. Ale díky Bohu, máme autoritu i dnes.

Musíme o těchto pravdách rozjímat, žít s nimi a tak jim dovolit, aby pronikly do našich životů a staly se součástí našeho vědomí. V přirozeném světě jíme každý den určitou potravu, protože potřebujeme určité vitamíny a minerální soli, aby naše těla byla zdravá. Existují ale i určité duchovní "vitamíny" a "minerální soli", které musíme také každý den přijímat, aby z nás byli zdraví křesťané.

V Mat 28,18 Ježíš řekl: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi." Všechna autorita, jež může být na zemi uplatněna, musí být uplatněna skrze Církev, protože Kristus tu není osobně - ve svém fyzickém těle.

My jsme Tělo Kristovo. I když my se modlíme: "Prosím, Pane, udělej to nebo ono" a přenášíme tak všechno na Něho, platí, že On předal svou autoritu na zemi svému Tělu, to jest Církvi. A tak mnohé problémy existují, protože my jim to dovolíme - když my sami s nimi neděláme vůbec nic. I když jsme to právě my, kteří mají problémy řešit, pokoušíme se přimět někoho jiného -Boha - aby to udělal za nás.

Uvědomil jsem si to před lety, když jsem se těmito věcmi zabýval. Nedovedl jsem si to vysvětlit rozumově, ale v duchu jsem to věděl. Začal jsem rozumět autoritě, kterou máme. Když jsem se modlil za spasení svého staršího bratra, slyšel jsem v duchu, jak mě Pán vybízí: "Udělej s tím něco ty!"

Modlil jsem se za spasení svého bratra mnoho let. Byl tím, co byste nazvali "černá ovce" rodiny. A přesto, že jsem se modlil, šlo s ním všechno spíš k horšímu než k lepšímu.

Vždycky jsem se modlil: "Bože, spas ho." Dokonce jsem se i postil. Chtěl jsem v tom i pokračovat, ale když mě Pán vyzval, abych s tím něco udělal sám -když mi řekl, že autoritu mám já sám - řekl jsem: "V Ježíšově jménu lámu ďáblu moc nad životem mého bratra a vyhláším jeho spasení!"

Vydal jsem příkaz. Neříkal jsem to a nemodlil jsem se tak neustále. Když král vydá příkaz, ví, že bude vyplněn.

Ďábel se mi pokoušel namluvit, že bratr nikdy spasen nebude, ale vzepřel jsem se tomu a dal jsem se do smíchu. Řekl jsem: "Nedomnívám se, že bratr bude spasen - vím to! Vzal jsem Ježíšovo jméno a zlomil jsem tvou moc nad ním a vyhlásil jeho osvobození a spasení." A šel jsem si po svých s písničkou. Za deset dní byl bratr spasen. Slovo působí!

Jak jednat s ďáblem

Dokud se satanovi podaří udržet tě v nevíře nebo v oblasti rozumu, napráská ti v každé bitvě. Budeš-li ho však držet v oblasti víry a ducha, napráskáš mu v každé bitvě ty. Nebude se s tebou přít o Jméno Ježíš - má z něho strach.

Přišel jsem na to, že nejúčinnější způsob modlitby je ten, kdy uplatňuješ svá práva. Také se tak modlím: "Uplatňuji svá práva!"

Petr se u brány, zvané Krásná, za chromého muže nemodlil. Přikázal, aby se uzdravil (Sk 3,6). Nepřikazuješ Bohu, když uplatňuješ svá práva; přikazuješ Ďáblu.

Ježíš u Jana 14 řekl: "A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to... Budete-li o něco prosit ve jménu mém, já to učiním" (v. 13,14). Nemluví o modlitbě. Řecké slovo má tady význam vymáhat, nikoliv prosit.

Na jiném místě u Jana (16,23-24) se mluví o modlitbě: "V onen den se mě nebudete již na nic ptát. Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná." (Ve spojení s modlitbou je zde zmínka o Otci, v části z Jana 14 však o něm zmínka není.)

Doslovný překlad řeckého textu zní: "Cokoliv budeš vymáhat podle svých práv a výsad..." Musíš se naučit znát, jaká máš práva.

Před mnoha lety, když jsem byl pastorem malého sboru v Texasu, přivedla jedna žena na faru svou choromyslnou sestru, abych se za ni modlil. Byla předtím dva roky ve vypolštářované cele, protože se pokoušela zabít sebe i jiné. Její tělesný stav se zhoršoval a lékaři ji doporučili do domácí péče, protože ji už nepovažovali za nebezpečnou.

Když mě její sestra představila jako "kazatele", začaly jí se rtů plynout verše Písma. Myslela si, že spáchala neodpuštělný hřích. Pán mi řekl, abych se před ni postavil a řekl: "Ve jménu Ježíšově, nečistý duchu, vystup z ní!" Udělal jsem to, ale nic se nestalo. Seděla tam a vypadala jako socha.

Věděl jsem, že jsem vyřkl slova víry. Není třeba, abychom nad někým stáli celý

den a poroučeli d'áblům, aby vyšli. Udělají to ve chvíli, kdy jim poručíš, jestliže znáš svou autoritu. Dříve nebo později musí odejít.

Za dva dni na to mi oznámili, že žena měla záchvat podobný tomu, kterým pomatení myslí začalo. Nepřekvapilo mě to. V Bibli čteme, že když Ježíš vymítal d'ábla, posedlí se váleli po zemi a d'ábel jimi škubal. Věděl jsem, že d'ábel tou ženou zacloumal předtím, než ji nadobro opustil. Věděl jsem, že už žádné záchvaty mít nebude - a opravdu neměla. Lékaři ji pak také uznali za normální a propustili ji z léčení natrvalo. Dvacet let na to - šťastná a zdravá - vyučovala v nedělní škole a pracovala v obchodě.

Úloha víry v autoritě

Při uplatňování duchovní autority je zapojena víra. Ano, někdy vyjdou zlí duchové hned. Jestliže však nevyjdou, když promluvíš slovo víry - nedej se tím zmýlit.

Má víra je založena na tom, co říká Slovo. Víra některých lidí však nemá svůj základ v Bibli, ale v tom, co se projeví. Pracují mimo oblast víry - v oblasti smyslů. Dojde-li k určitému projevu, myslí si, že je d'ábel vypu-zen. On ale není pryč proto, že došlo k nějakému projevu. Je tu pořád - a ty to musíš vědět a musíš uplatňovat svou autoritu.

Některé lidi odradí, když se okolnosti nezmění okamžitě, a vklouznou zpátky do své přirozenosti. Začnou mluvit v nevěře a porazí tak sami sebe. Předají vládu nad sebou d'áblu.

Smith Wigglesworth často říkával: "Nepohne mnou to, co vidím. Nepohne mnou to, co cítím. Pohne mnou jen to, čemu věřím." A tak stůj i ty na svém.

Než jsem byl pokřtěn v Duchu svatém, byl jsem mladým baptistickým pastorem. Bylo to v období světové krize a ze svého výdělků jsem pomáhal matce a malému bratrovi. Z matčina malého příjmu jsme zaplatili poplatky, daně a pojištění. Já jsem vydělával na jídlo. Měl jsem jenom jeden oblek a jedny kalhoty navíc. V té době se hodně kradlo a někdo mi oboje kalhoty ukradl. Stalo se to v pondělí a já měl ve čtvrtek na to kázat. A tak jsem se v úterý, když jsem přišel z práce, modlil: "Pane, zbyly mi jen tyhle plátěnky, co mám na sobě, a v těch kázat nemohu. Jsou to staré montérky." Řekl jsem Pánu, že se těším, až své ukradené kalhoty ve čtvrtek uvidím zase viset tam, co byly. Modlil jsem se, aby tomu člověku, který je ukradl, bylo tak zle, že je bude muset přinést zpátky.

Ke krádežím jsou totiž lidé nuceni zlými duchy. A tak jsem měl co dělat s tím duchem a ne s člověkem, protože autoritu máme nad duchy. Prikázal jsem tomu duchu, aby přestal.

Když jsem přišel domů ve čtvrtek odpoledne, věděl jsem, že tam kalhoty budou

- a byly. Takže můžeme - a měli bychom - se d'áblu postavit.

Uplatňování autority

Dvě části v modlitbách z Pavlova listu Efezským: "...a posadil (ho) po své pravici v nebesích" (Ef 1,20) a "...a spolu s ním (nás)...posadil na nebesích (Ef 2,6 Kr), jsou vstupní branou k uplatňování autority.

Medituj o těchto dvou modlitbách. Nauč se modlit se je sám za sebe. Syť se jejich pravdami, až se stanou částí tvého vnitřního vědomí. Pak budou dominovat v tvém životě. Ale nepokoušej se pojmout je svou myslí; musí se ti dostat do srdce jako zjevení.

Nejenže tedy po pravici Otcově nade vši mocí satanovy říše sedí Kristus, ale my jsme tam také, protože nás Bůh "...spolu s ním posadil na nebesích." Byli jsme nejen posazeni, ale všimni si, kde to vlastně sedíme: "...vysoko nad všemi vládami, mocnostmi, silami i panstvy..." (Ef 1,21)

V Boží představě jsme byli vyzdviženi, když byl vyzdvižen Kristus. A když byl posazen Kristus, byli jsme posazeni i my. Tam je tec" také naše místo. Jsme posazeni po pravici Otcově s Kristem. (To, že je Kristus posazen, znamená také, že v současné době jsou určité složky jeho díla suspendovány.)

Všechna autorita, která byla dána Kristu, náleží skrze něho i nám a můžeme ji uplatňovat. Pomáháme mu při uskutečňování jeho díla na zemi. A jednou ze složek jeho díla, kterou Boží slovo svěřuje nám, je přemáhání d'ábla! Kristus vlastně nemůže konat své dílo na zemi bez nás!

Někdo namítne: "On se beze mě obejde, ale **já** ho potřebuji."

Ne, neobejde se bez tebe o nic víc, než ty bez něho. V listě Efezským totiž Pavel vyslovuje pravdu – že Kristus je Hlava a my jsme Tělo.

Co kdyby si tvé tělo řeklo: "Obejdu se bez hlavy. Hlavu nepotřebuji."

Ne, tvé tělo se bez hlavy neobejde. A co kdyby si hlava řekla: "Bez těla se obejdu. Nepotřebuji ho. Půjde to dobře i bez rukou a bez nohou." Ne, nepůjde.

Podobně Kristus se neobejde ani bez nás, protože dílo Kristovo a Boží se uskutečňuje skrze Tělo Kristovo. Jeho dílo se nikdy neuskuteční mimo nás - a my se nikdy neobejdeme bez něho.

V listě Efezským (6,12) čteme: "Nevedeme svůj boj proti krvi a tělu, ale proti mocnostem, silám..." Vytrhneš-li tento verš ze souvislosti a budeš mluvit o hrozném boji, který vedeme proti d'áblu a popisovat při tom, jak mocný d'ábel je - pak ti unikl hlavní smysl, neboť jádro toho, co Pavel v tomto listě říká, spočívá v

něčem jiném.

Když Pavel tento list sboru v Efezu psal, on sám ho na kapitoly a verše nerozděloval. To se dělalo až mnohem později, abychom to měli snazší při odkazech. Vytrhnutím verše z kapitoly a ze souvislosti můžeš někdy způsobit velkou škodu, protože se může stát, že verš tak dostane úplně jiný smysl.

Duch svatý už v druhé kapitole skrze Pavla řekl, že jsme posazeni nad těmi mocnostmi, se kterými se střetneme. Nejen, že Kristus sedí po pravici Otcově vysoko nad mocnostmi, ale my jsme tam také, protože Bůh nás posadil spolu s Kristem.

Proto se ve svém zápase proti nepříteli a jeho silám musíme držet toho, že jsme nad nimi a máme nad nimi i autoritu. Slovo nám říká: protože je přemohl Ježíš, máme je přemoci i my. Jeho vítězství patří i nám, ale musíme ho prosadit.

Démon, se kterým Ježíš odmítl jednat

V roce 1952 se mi Pán Ježíš Kristus zjevil ve vizi a mluvil ke mně asi hodinu a půl o d'áblu, démonech a posedlosti d'áblem.

Ke konci vize vběhl mezi Ježíše a mě zlý duch v podobě opičky nebo skřítka a rozptýlil něco jako kouřovou clonu nebo temný mrak.

Pak začal tento démon vyskakovat a při tom křičel vysokým ječivým hlasem tak, že jsem Ježíše neviděl a ani jsem neslyšel, co mi říká.

(Během celého zážitku mě Ježíš něco učil. Budeš-li pozorný, najdeš tu odpovědi na mnohé otázky, které tě trápí.)

Bylo mi divné, že Ježíš dovolí démonovi dělat takový rámus; že démona nezažene, abych slyšel, co mi říká. Chvíli jsem čekal, ale Ježíš proti démonovi nic nepodnikal. Mluvil dál, ale já mu nerozuměl ani slovo - a potřeboval jsem to, protože mi dával instrukce, které se týkaly d'ábla, démonů a jak je třeba uplatňovat autoritu.

Pomyslil jsem si: "Copak Pán neví, že neslyším co mi říká? Potřebuji to slyšet a neslyším nic!"

Zmocňovala se mě panika. Byl jsem tak zoufalý, že jsem vykřikl: "V Ježíšově jménu ti poručím, ty bídný duchu, abys přestal!"

Ve chvíli, kdy jsem to řekl, padl malý démon na zem jako pytel brambor a černý oblak zmizel. Démon ležel na zemi, celý se třásl, skučel a naříkal jako zpráskané štěně. Na mě se ani nepodíval. "Musíš být nejen zticha, ale musíš i odtud pryč, ve jménu Ježíše!" Poručil jsem a on odběhl.

Pán přesně věděl, co jsem si myslel. Napadlo mě: "Proč neudělal něco sám?"

Proč to dopustil?" Ježíš se na mě podíval a řekl: "Byl bych nemohl nic dělat, kdybys nezasáhl ty."

To mě opravdu šokovalo - nechtěl jsem věřit vlastním uším. Namítl jsem: "Pane, vím, že jsem neslyšel dobře! Řekl jsi přece, že jsi nechtěl, ne?"

Odpověděl: "Byl bych nemohl nic dělat, kdybys nezasáhl ty."

To se opakovalo čtyřikrát. Opakoval však velice důrazně: "Ne, neřekl jsem, že jsem nechtěl; řekl jsem, že jsem nemohl."

Nakonec jsem řekl: "Prostě to, Pane, nemohu přijmout. Nikdy v životě jsem nic takového neslyšel, ani nekázal!"

Pak jsem ještě řekl Pánu, bez ohledu na to, kolikrát jsem ho ve vizi viděl, že mi to bude muset dokázat alespoň na třech místech v Novém zákoně (nežijeme totiž pod Starou smlouvou, žijeme pod Novou). Ježíš se mile usmál a řekl, že mi to ukáže na čtyřech místech.

Řekl jsem: "Přečetl jsem Nový zákon 150krát a mnohé části ještě víckrát. Jestli to tam je, já o tom nevím!"

Jak jednat s d'áblem

Ježíš odpověděl: "Synu, tam je mnoho věcí, o kterých ty nevíš."

Pokračoval: "V Novém zákoně není ani jedno místo, které by vybízelo Církev k modlitbě za to, aby Bůh Otec nebo Ježíš něco podnikli proti d'áblovi. Když se ale přesto takto modlí, plýtvá vlastně časem. Věřícímu se však říká, aby on sám něco s d'áblem dělal. To proto, že potřebnou autoritu k tomu máš ty. Církev se nemá modlit k Bohu Otci ohledně d'ábla; Církev má uplatňovat autoritu, která jí náleží.

Nový zákon vybízí věřící, aby oni sami něco s d'áblem udělali. Ten nejposlednější člen Těla Kristova má stejnou moc nad d'áblem jako každý jiný, a jestliže věřící sami něco s d'áblem neudělají, nebude se v celé řadě oblastí nic dít."

Věříme, že někteří lidé mají moc. Ne, Ježíš řekl, že i ten nejposlednější člen Těla Kristova má stejně tolik moci nad d'áblem jako každý jiný; a teprve až tomu začneme věřit, začneme také mít úspěchy ve své práci.

Ježíš pokračoval: "Udělal jsem s d'áblem všechno, co bylo třeba, až do doby, kdy přijde anděl z nebe, sváže ho řetězem a uvrhne ho do propasti" (Zjev 20,1-3).

To mě přímo šokovalo.

Řekl: "A teď ti ukážu ta čtyři místa, která to dokazují. Především: když jsem

vstal z mrtvých, řekl jsem, že je mi dána veškerá moc (autorita) na nebi i na zemi (Mat 28,18). Slovo moc znamená autoritu. Svou autoritu jsem ale ihned udělil Církvi na zemi a mohu působit jen prostřednictvím Církve, protože já jsem Hlava Církve."

(Tvá hlava nemůže uplatnit autoritu jinak než jen prostřednictvím tvého těla.)

Druhé místo v Bibli, které mi Ježíš dal, bylo z Marka 16,15-18:

Marek 16,15-18

15 A řekl jim: "Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.

16 Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.

17 Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět demony a mluvit novými jazyky;

18 budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je."

Řekl: "První znamení, o kterém je řečeno, že bude provázet všechny věřící - ne každého pastora nebo evangelistu - je, že budou vyhánět demony. To znamená, že budou mít v mém jménu autoritu nad d'áblem, protože já jsem svou autoritu svěřil Církvi."

Připomeň si, co říká Koloským 1,13: "On (Otec) nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna." Zde znovu řecké slovo "moc" znamená "autoritu".

Tento verš by tedy měl znít: "Otec nás vysvobodil z autority tmy a přenesl do království svého milovaného Syna." Bůh nás už osvobodil z autority temnoty! Proto máme právo temnotu - totiž satana a jeho království - oslovovat a říkat jim, co mají dělat!

Uplatňování autority nad jinými

Věřící mají autoritu nad d'áblem. Mohou lámat d'áblovu moc, kdykoliv on pozvedne hlavu v jejich vlastních životech nebo v životech jejich rodin nebo příbuzných. Zde jejich autorita platí. Budou svobodni od nepřítele, protože mají právo uplatňovat nad ním svoji autoritu.

To však neznamená, že mohou chodit po ulici a vyhánět d'ábla z každého na setkání. Znamená to především, že budou moci uplatňovat autoritu nad d'áblem ve svých vlastních životech.

Musíš si uvědomit, že máš autoritu ve své vlastní domácnosti; nemáš ji však v mé domácnosti. Duchovní autorita se velice podobá autoritě přirozené. Nemáš na příklad autoritu ve věci mých peněz. Nemůžeš disponovat mými penězi,

jestliže tě k tomu nepověřím. Nemáš ani žádnou autoritu nad mými dětmi.

Můžeš někdy přerušit d'áblovo působení v životě někoho jiného, ale nemůžeš ho vyhnat pokaždé, protože v té "domácnosti" nemáš autoritu. Zde ji nemáme. V duchovním životě někoho jiného můžeme totiž uplatnit svou autoritu pouze prostřednictvím přímluvné modlitby.

Další místo v Písmu, které mi Ježíš dal, bylo z Jakuba 4,7: "Vzepřete se d'áblu a uteče od vás." (Rozumí se, že se máš vzepřít ty!)

Věřící musí mít autoritu nad d'áblem, protože jinak by ho Bible nevybízela, aby s d'áblem něco dělal. Písmo neříká, že Dábel uteče před Ježíšem; říká, že uteče před tebou!

Podobně: nemodlíš se přece, aby na nemocné vzkládal ruce Ježíš; děláš to ty. Všimni si i toho, že ruce nejsou součástí Hlavy; jsou součástí Těla. "Na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je." Když vzkládáš na nemocné ruce, uplatňuješ autoritu nad d'ábiem.

Tato autorita je tvá bez ohledu na to, jaké máš vzhledem k ní pocity. Autorita nemá s pocity co dělat. Musíš ji jen uplatňovat.

Po skončení vize a po tom, co mě Ježíš upozornil na onen verš z Jakuba, řekl mi můj duch, že podstatný význam má slovo "uteče". Vyhledal jsem je ve významovém slovníku a našel jsem, že má mimo jiné i význam "běžet pryč jako v hrůze". Bábel od tebe uteče v hrůze! Proto tedy ten démon ve vizi začal skučet a naříkat - byl hrozně vyděšen.

Od té doby jsem viděl i jiné demony chvět se strachem, když jsem nad nimi uplatňoval autoritu, kterou mi Bůh svěřil. Neměli strach ze mě, ale z Ježíše, jehož zastupuji.

Ježíš mi dal během oné vize ještě jedno místo v Písmu, které nás vybízí, abychom něco s d'áblem dělali. Bylo to z prvního listu Petrova. Petr psal: "Buďte střízliví! Buďte bdělí! Vál protivník, d'ábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltit" (1. Petr 5,8).

Mnozí se dostanou až sem a dál nechtou. Řeknou jen: "Aha, d'ábel po mně jde!" A žádají, abychom se za ně modlili, aby je d'ábel nedostal - jestliže však takhle mluví, pak už je dostal. Už je pozdě na modlitbu.

Co s ním tedy uděláme? Svalíme se a budeme dělat mrtvé? Schováme hlavu do písku a budeme při tom doufat, že zatím zmizí? Ne, díky Bohu; podívejme se, co je psáno dál. V dalším verši čteme: "Vzepřete se mu, zakotveni ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude na světě procházejí týmž utrpením (těmiž zkouškami) jako vy" (v.9). Americká standardní verze zde má "ve své víře" namísto "ve víře". To se mi líbí víc.

Ježíš mi ve vizi řekl: "Petr nenapsal tento dopis, aby křesťanům řekl: 'Doslechl jsem se, že prý Bůh používá našeho milovaného bratra Pavla při vymítání demo-

nů. On teď rozesílá látky nebo kusy látky a lidé se tak zbavují nemocí a zlí duchové z nich vycházejí; tak vám navrhuji, abyste si napsali Pavlovi a dali si poslat šátek... "

Ne, řekl jim, aby oni sami něco s ďáblem udělali. Proč? Protože nad ním mají autoritu. Duch Boží by tě skrze apoštola Petra nevybízel k něčemu, čeho nejsi schopen. Ty sám to můžeš udělat, protože každý věřící má tutéž autoritu jako Pavel v Ježíši Kristu. Petr nám nenapsal, že jen Pavel může vymítat ďábly nebo že jen Pavel má vzdorovat ďáblu za nás. (Proč chtít, aby Pavel udělal něco, co můžeš udělat sám?)

Zastupování křesťanských novorozeňat

Lidé se mě často ptají, proč nejsou uzdraveni. Někteří z nich si myslí, že je něco v nepořádku s kazatelem, který se za ně modlil!

Říkám jim, že když byli spaseni, stala se z nich křesťanská novorozeňata a Bůh dovolil, aby se za ně modlili druzí a nesli je ve své víře. Ale po čase Bůh očekává, že novorozeně poroste, začne samo chodit a začne se i v jiných věcech starat samo o sebe. Bůh novorozeně postaví a řekne mu, aby chodilo, ale mnohá z nich nejdou. Mnoho lidí chce zůstat novorozeňaty a chtějí, aby se za ně pořád modlil někdo jiný.

Chceme pomáhat těm, kdo si sami pomoci nemohou, ale musíme lidi vést tak, aby mohli růst a používat své vlastní autority, protože přijde čas, kdy budou muset své autority použít - budou-li chtít, aby jejich modlitby byly vyslyšeny.

Jednou jsem byl se svou ženou ubytován během nějakého sjezdu u mladých manželů. Paní domu bývala členkou našeho sboru předtím, než se vdala. Poprosili nás, abychom se modlili za jejich několikaměsíčního chlapečka, který měl kýlu a lékaři ho chtěli operovat. Poručili jsme kýle, aby se zacelila. Během několika dnů úplně zmizela a chlapec nemusel být operován.

Chlapcova matka řekla: "Bratře Hagine, nechci nikoho kritizovat, ale zdá se mi, že v našem sboru máme víru v uzdravení jen my mladší. Nevěděla jsem koho poprosit o modlitbu, než jste přišli vy, protože u nás není nikdy nikdo uzdraven."

Čím jsme starší, tím máme být silnější ve víře, ale často tomu tak není. V jejím sboru, jako i v mnohých jiných, byla většina lidí spasena v mladším věku a Bůh dovolil, aby se za ně ze začátku modlil někdo jiný. Ale z nedostatku správného učení zůstali ve svém křesťanském vývoji ve stadiu novorozeňat. Říkají: "Bývali jsme uzdravováni, když jsme se stali křesťany, ale teď už nejsme."

Je to stejné, jako kdybys neměl nikdy nic svého na sebe - jako bys byl vždycky závislý v oblečení na někom jiném. Stejně tak to je, když se spoléháš na někoho jiného ve víře a v modlitbě, místo aby ses spoléhal na víru a modlitbu svoji.

Co se stane s lidmi, kteří se nikdy ani nepokusí uplatnit svou vlastní víru, ale spoléhají se vždycky jen na víru někoho jiného? Těm můžeme říci, že "...náš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil..." Věřící s tím však může něco dělat.

Ježíš, Jakub a Petr říkají, že máme něco s ďáblem dělat. Pavel říká v Ef 4,27: "Nedopřejte místa ďáblu." A to bylo ono čtvrté místo v Písmu, které mi Ježíš ukázal. Dodal k tomu: "To znamená, že nemáš dopřát žádné místo ďáblu v sobě. Nemůže také žádné místo zaujmout, jestliže mu nedáš ty sám k tomu svolení. A aby tomu tak opravdu bylo, musíš nad ním mít autoritu - jinak by to nemohlo platit."

Autorita na zemi

Ježíš dodal: "To jsou tedy tvá čtyři svědectví. Já jsem první, Jakub druhé, Petr je třetí a Pavel čtvrté. Jsou základem skutečnosti, že věřící má autoritu na zemi, protože já jsem svou autoritu nad ďáblem udělil vám zde na zemi. Jestliže nebudete něco dělat vy, nestane se nic. A proto se také mnohokrát opravdu nic neděje."

Teď můžeš tedy rozumět tomu, proč došlo k některým událostem. Dovolili jsme jim to! Tím, že jsme neznali svou autoritu - protože jsme nevěděli, co všechno můžeme - zůstali jsme nečinní a tím jsme vlastně dovolili, aby si ďábel dělal, co se mu zachtělo.

Musíme si to uvědomit. Probudme se. Můžeme změnit své modlitby a do ďábla se opravdu pustit. Já jsem to udělal. Taková změna ti neuškodí; udělá ti dobře. Máme k tomu autoritu. Sedíme po pravici Otcově vysoko nad mocnostmi i silami. A jestliže nad nimi vysoko jsme, pak nad nimi máme i autoritu.

Efezským 1,22-23 pokračuje: "Všechno podrobil pod jeho nohy a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve (nohy jsou součástí těla; nejsou to části hlavy), která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest." Jak úžasné je vědomí toho, jak říká J.A. MacMillan, že i nejmenší z údů Těla Kristova - ti, kteří jsou úplně vespuďu, i nehet malíčku nebo malíček - jsou vysoko nad mocnostmi, o kterých byla řeč.

Vzpomeň si, co řekl Ježíš sedmdesáti učedníkům, když je posílal na cestu (Luk 10,19): "Hle, dal jsem vám moc (autoritu) šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřitele, takže vám v ničem neuškodí." Kolik má Církev vlastně nad ďáblem autority? Méně než sedmdesát učedníků? Díky Bohu, že ne.

A přesto, když se zaposloucháš do hovoru průměrných křesťanů nebo kázání některých kazatelů, budeš mít dojem, že ďábel je větší než co jiného a že také všechno řídí. Ano, je pravda, že je bohem tohoto světa a že řídí světový systém.

Jenže my sice v tomto světě jsme, ale nejsme z něho, jak říká Bible, a tak nás neřídí. Dábel už nás vodil za nos až příliš dlouho.

V žádném případě by ale tyto věci neměly být předmětem žertování. Vtipkování o nich je bláhovost. Během jedné konference mi řekl jeden kazatel: "Bratře Hagine, pokud mě se týče, d'ábel utíká. Potíž je jen v tom, že utíká za mnou."

Kdo řekne něco takového, dává najevo jen svou nevědomost. Ty vůbec nemáš před d'áblem co utíkat. Bible říká, že on uteče před tebou. Je tedy na tobě, abys ho na útěk zahnal. Často je tomu ale právě naopak - jak u mnohých kazatelů, tak i sborů - vlastně ve většině případů je to naopak. Vidiš to všude.

Vláda králů

Podívejme se ještě jednou na Řím 5,17: "Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě skrze jednoho jediného, Ježíše Krista." Rozšířená Bible (Amplified Bible) píše "vládnout jako králové v životě, skrze jednoho, Ježíše Krista, Mesiáše, Pomazaného."

Podle Božího plánu máme vládnout v životě jako králové; abychom vládli a panovali nad okolnostmi, chudobou, nemocemi a vším ostatním, co by nám překáželo. Vládneme, protože máme autoritu. Vládneme v Ježíši Kristu. **Až** v příštím životě? Ne, v **tomto** životě!

Když něco zpíváme nebo říkáme, mějme jistotu, že je to ve shodě se slovem Božím. Někteří lidé zpívají: "Kráčím já poutník žebravý, v potu zde výhně sluneční, i v chladu větru mrazivého", nebo "Převzácný Ježíši, na mě pamatuj" - všemožnou nevíru.

Nekráčíme jako žádní žebráci, protože žebráky nejsme. Jsme děti Boží, dědicové Boží, spoludědicové Kristovi (Řím 8,17). Jsme Tělo Kristovo. Sedíme s Kristem po pravici Majestátu na výsostech, vysoko nade všemi knížaty, mocnostmi a silami i panstvy, sláva Bohu!

V tom není žádný "Žebravý poutník", ani "Převzácný Ježíši, na mě pamatuj" nebo "Kéž bych byl hoden", ani "Stojíce tiše v ústraní, Ježíše hledejme" nebo "O Pane, v koutku slávy říše své dej mi spočinout".

To radši poslouchám hýkání osla než takové písně. Ale už jsme je zpívali tak dlouho, že jim i věříme. Lidé prolévají slzy jako žebraví poutníci a myslí si, že tak získají požehnání!

My křesťané se až příliš často chováme jako ptáčata - oči zavřené a ústa široce otevřená - připraveni strávit všechno, co kolemjdoucí vhodí. To já budu mít naopak radši oči otevřené a ústa zavřená!

Pokora proti chudobě

Mnozí křesťané například dávají rovnítko mezi pokoru a chudobu. Jeden kazatel mi jednou řekl, že obdivuje pokoru svého kolegy, který jezdí v takovém starém autě. Odpověděl jsem: "To není žádná pokora, to je nevědomost." Jezdit ve starém autě se pro toho kazatele rovnalo pokoře.

Jiný zase řekl: "Ježíš ani jeho učedníci se nevozili v autech!" Jenže tehdy žádná auta nejezdila. Ježíš ale jel na oslu. To byl "Cadillac" oněch dnů - nejlepší způsob přepravy, jaký měli.

Věřící dovolili ďáblu, aby je podvodem připravil o každé požehnání, kterého mohli dosáhnout. Bůh nechce, aby nás trápila chudoba. Řekl, že budeme vládnout v životě jako králové. Kdo by kdy spojoval krále s chudobou? Krále s chudobou prostě spojit nelze.

Uplatňování autority ve vlastní rodině

Bůh nechce, aby měl nadvládu v našich rodinách ďábel. Když byly naše děti malé a ďábel se pokoušel svalit na ně nějakou nemoc, dostal jsem na něho opravdu zlost a řekl mu, aby dal od mých dětí ruce pryč. Řekl jsem mu: "Ve svém domově vládnou já a ne ty. Vládnou skrze Ježíše Krista." Zahnal jsem ho na útěk a on běžel. Ty ho můžeš zahnat na útěk stejně.

Před lety jsem kázal na severu a uprostřed jedné noci jsem se probudil. V duchu jsem věděl, že je někdo z rodiny v nebezpečí a začal jsem se modlit v jazycích. (To je případ, kdy nastupuje přímluvná modlitba.)

Zeptal jsem se Pána, co se děje, a on mi ukázal, že se jedná o mého staršího bratra. Věděl jsem, že je v nebezpečí jeho život. Modlil jsem se dál tiše v jazycích asi půldruhé hodiny. Manželku, která spala vedle, jsem nerušil. Nakonec jsem věděl, že mám vítězství a začal jsem tiše v jazycích zpívat. Pak jsem znovu usnul.

Za dva dny nato mi telefonovala má sestra z Texasu.

Plakala a skoro hystericky volala: "Dub měl nehodu a zlomil si páteř. Je v hrozném stavu. V Kansasu. Lékaři nevědí, zda to přežije."

"Počkej," řekl jsem, "uklidni se. Není na tom tak zle, jak říkají. Jestliže byl, tak se ho Bůh už dotkl, protože jsem se za to předevcírem v noci modlil a dostal jsem i odpověď."

"Opravdu?"

"Ano, dostal. Nedělej si žádné starosti. Je v pořádku."

Za dva dni telefonovala znovu. Vyptala se na Dubův stav a dověděla se, že odešel z nemocnice se zády v obvaze. Nezemřel, jak lékaři předpovídali, ani nebyl ochrnutý.

Přišel k nám potom domů do Garlandu v Texasu a byl sklíčený a v depresivním stavu, protože mezitím, co byl pryč, mu utekla žena a děti vzala s sebou. Tu neděli ráno jsem kázal ve svém sboru a pozval jsem ho, aby šel s námi; ale nechtěl. Byl teprve nedávno spasen, křesťanské novorozeně.

Uprostřed kázání jsem měl náhle vizi. Měl jsem oči otevřené, ale před sebou jsem viděl svého bratra v městském parku. Slyšel jsem, jak si pro sebe říká: "Vím, co udělám. Zabiju napřed ji a potom sebe."

Zarazil jsem se jako když utne a řekl jsem: "Okamžik. Musím si teď hned něco vyřídit. Hned se vrátím ke kázání."

Mluvil jsem k ďáblu, který bratra trápil: "Okamžitě přestaň, ďáble! Poroučím ti ve jménu Ježíše Krista, pusť toho muže!" (Ve shromáždění nevěděli, o kom mluvím, ale ďábel to dobře věděl.) To bylo všechno. Hned nato jsem se vrátil ke kázání.

Když jsme se vrátili domů, stál bratr venku a měl zřejmě dobrou náladu. Řekl, že šel předtím do parku a rozhodl se ukončit celou věc po svém. Řekl jsem mu na to: "Vím to," a vyprávěl jsem mu, co jsem viděl.

On odpověděl: "Něco mě náhle ovanulo, a pak jako když se ze mě něco zvedne. Jako když se ze mě zvedne černý mrak. Vrátil jsem se zpátky do domu a bylo mi do zpěvu."

Dub nevěděl, jak by se měl sám obrátit k Pánu, protože byl tehdy křesťanským novorozenětem. My, kdo jsme v Pánu starší, musíme někdy křesťanům novorozenatům pomáhat - Bohu buď za to dík. V jejich životech však nastane doba, kdy si budou muset umět poradit v některých věcech sami. Už nebude v naší moci jednat za ně.

Učme se žít podle svého vyvýšení

My křesťané musíme vědět, že sedíme spolu s Kristem. Musíme si být vědomi svého vyvýšení na to místo, kde nás Bůh chce mít!

Církev ve službě autority často selhává. Zůstává skloněna v ponížení, přemožena strachem.

Efezským 1,22 říká: "Všechno poddal pod nohy jeho, a jeho dal za hlavu nade všechno církvi" (Sýkora). Ježíš je Hlavou nad nemocí a vším ostatním, co je špatné. To také prokázal, když přebýval zde na zemi.

Jinými slovy můžeme hluboký význam slov "...hlavu nade všechno církvi"

vyjádřit tak, že Ježíš je Hlavou nade všemi věcmi kvůli Církvi.

Meditace o těchto božských pravdách pomůže našemu duchu plně jim porozumět. Až se tak stane, budeme sklízet bohatou odměnu. Až dosáhneme tohoto vztahu úcty, bude nás moci Duch pravdy, Duch svatý pozvednout na místo, odkud uvidíme pravý význam Božího zjevení. V listě Efezským se Pavel modlil také za to, aby se církvi v Efezu dostalo ducha moudrosti a zjevení!

Bůh ustanovil Krista Hlavou nade všemi věcmi Církve. To, že On je Hlavou, je kvůli nám. Můžeme tak skrze Něho uplatňovat autoritu nade všemi věcmi.

Až pochopíme, co všechno nám náleží, budeme se těšit z vítězství, které Kristus pro nás má. Dábel bude bojovat, aby nás zadržel, ale skrze pevnou víru v Krista bude vítězství naše.

Vzkříšení s Kristem

List Koloským napsal Pavel církvi v Kolosách. I když užívá poněkud jiných slov, říká o Božím plánu vykoupení totéž, co napsal Efezským. V listě Koloským nekáže žádné nové nebo odlišné poselství.

Koloským 1,15-20

15 On (Ježí?) je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření,

16 neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.

17 On předchází všechno, všechno v něm spočívá,

18 on jest hlavou těla - totiž církve. On je počátek a první zrozený z mrtvých - takže je to on, jenž má prvenství ve všem.

19 Plnost sama se rozhodla v něm přebývat,

20 aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích - protože smíření přinesla jeho krev na kříži.

V druhé kapitole pak vidíme, že Bůh Otec vzkřísil Krista k životu:

Koloským 2,12-15

12 5 Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšení vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých.

13 Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil vás k životu spolu s ním a všechny viny vám odpustil.

14 Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž.

15 Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.

Dvanáctý verš říká, že jsme byli vzkříšeni "vírou v Boha" (kralický překlad má úplněji "z mrtvých vstali jste skrze víru, kteráž jest mocné dílo Boží"). Všimněme si, že to byl Otec, kdo vzkříšení způsobil. Třináctý verš říká, že Bůh nás nejen obživil v téže chvíli, kdy obživil Krista, ale odpustil nám i naše hříchy!

Když se Ježíš, ten Spravedlivý, poddal smrti, pouto zákona nad námi bylo zlomeno; cena byla zaplácena. Otec potom vymazal porušené zákony a přikázání, které stály mezi ním a námi. Přibil toto zrušené pouto na kříž svého Syna.

Pavel zde v listě Koloským říká, že to byl Bůh, kdo vytvořil plán vykoupení. Byl to Bůh, kdo vzkřísil Ježíše z mrtvých. Byl to Bůh, kdo mu dal Jméno nad každé jméno. A Bůh také rozehnal démonické mocnosti, které se postavily proti Kristovu vzkříšení.

Cenou za hřích je smrt. Proto, když Kristus nesl vinu světa na kříži, snažily se satanské mocnosti v povětří uplatnit své právo a udržet Krista pod svou mocí.

Klíče autority

Bible říká, že satan měl smrt ve své moci - Ježíš však nad ním zvítězil. Ve Zjevení 1,18 říká Ježíš: "Byl jsem mrtev - a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i pekla." Ježíš Kristus ty klíče ďáblovi odebral; sláva Bohu. Klíče patří tomu, kdo má autoritu. Jsou to klíče autority.

Musíme si uvědomit, že fyzická smrt nepochází od Boha. Pochází od nepřítele. Smrt také nepřestává být nepřítelem. Bible říká, že je tím posledním nepřítelem, který bude podmaněn. Díky Bohu za to, že onen den přijde, ale zatím nemáš nové tělo. Setkal se třeba s lidmi, kteří věří, že zde na zemi budou ve svém těle žít věčně, všimni si však, že toho nikdo ještě nedosáhl. Jeden chlapík se se mnou o takovou víru kdysi přel, ale řekl jsem mu: "Jestliže se to nepodařilo ani Pavlovi, ty na to taky zapomeň."

Divím se, že někdo může být tak bláhový a věřit, že bude žít věčně - ve svém nynějším těle. Ne, tělo se musí nejprve proměnit. Nemůžeš žít věčně ve svém nynějším těle. Bible nám říká, kdy bude proměněno. Až přijde Ježíš. Jen moment, jen mrknutí oka, a těla těch z nás, kdo budou v té chvíli žít, budou proměněna a stanou se nesmrtelnými. Do té doby máme nad smrtí jen omezenou moc.

Když Ježíš odňal démonickým silám autoritu, kterou dosud měly, "veřejně je odhalil a slavil nad nimi vítězství" (Kol 2,15). Zde je Pavlův výrok vyjádřením skutečnosti, že Kristus byl vyzdvižen nad své nepřátele, aby přebýval po pravici Otcově - skutečnosti, o níž Pavel píše v listě Efezským, jak jsme už viděli dříve. I zde Pavel zdůrazňuje Otcovu úlohu při svržení satanských mocností a porážce satana samotného.

Z listu Efezským také víme, že Syn je posazen nad tyto mocnosti a sdílí autoritu Božího trůnu. A zde právě církevní svět jako celek zklamal. Porozuměl sice tomu, že Ježíš Kristus je nejvyšší Hlavou Církve, ale nepochopil vůbec, že Hlava je zcela závislá na Těle co do uskutečňování svých plánů; že my jsme vlastně posazeni spolu s Kristem na nebeských výšinách; a že uplatňování Jeho autority nad mocnostmi povětří se musí dít skrze Tělo.

Můžeme teď rozumět jako nikdy dříve, co Ježíš mínil, když řekl: "Cokoli

svážete na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvážete na zemi, bude rozvázáno v nebi" (Mat 18,18).

Jen některých z nás se občas dotkne závan autority; někteří z nás jsme o ni zase jakoby klopýtli, aniž bychom věděli, co vlastně děláme. Obrátil jsem pozornost tímto směrem, teprve když mě napadla otázka: "Máme snad autoritu, o které ani nevíme?"

Když jsem pak začal tyto věci opravdu studovat, zjistil jsem, že autoritu skutečně máme. Díky Bohu! Zjistil jsem také, že nás nebesa budou podporovat jak v tom, co odmítneme, tak i v tom, co připustíme. Připustili jsme mnoho věcí, protože jsme neužili své autority. Proto častokrát věci dospěly až tam, kde te3 jsou. Nezasáhli jsme do vývoje situace. Čekáme na Boha, a On čeká na nás a neudělá nic, dokud my nezačneme jednat.

Kdysi jsem se modlil za jednoho z členů své rodiny, který byl na pokraji smrti a Pán mi řekl: "Udělám, o cokoliv mě požádáš." Hned jsem poprosil Pána, aby mu přidal ještě dva nebo tři roky. Odpověděl, že to udělá, protože jsem Ho prosil. Řekl mi: "Žádný pozemský otec netouží udělat pro své děti víc než já pro své děti, když mě nechají."

Někteří lidé myslí, že Bůh je tyran, který sedí na svém trůně a drží v ruce velikou vařečku. Věří, že jakmile udělají něco špatného, je hned připraven udeřit a rozdrtit je na kousky. To ale není pravdivý obraz Otce.

Pán nemůže uskutečnit své plány, protože jeho Tělo nedovede ocenit význam Kristova vyvýšení a skutečnosti, že jsme posazeni s Ním po Otcově pravici. V celé věci máme svůj úkol: Musíme ve víře spolupracovat s Pánem.

Ježíš řekl, že Duch svatý, který přichází, aby v nás přebýval při našem novém narození, nás uvede do vší pravdy. Jistý kazatel jednou hodil Bibli na podlahu a prohlásil, že už ji nepotřebuje, protože má Ducha svatého. Bibli ale potřebuješ, protože bez ní nemůžeš následovat Ducha svatého do pravdy.

Jestliže se dostaneš mimo psané Slovo Boží, jsi příliš daleko. Zůstaň se Slovem.

Slovo Boží je z Ducha Božího: Napsali je svatí mužové dávného věku. Slovo Boží má nejvyšší možný význam. Nikdy mu však neporozumíš hlavou; musíš mu porozumět srdcem.

Nedávej Ducha nad Slovo. Dej na první místo Slovo a na druhé Ducha, a budeš v bezpečí.

Známý letniční vydavatel Stanley Frodsham, autor životopisu Smith Wiggleswortha, zdůrazňoval, že Wigglesworth byl především mužem Božího slova a za druhé mužem, který byl naplněn Božím Duchem. A to je vynikající kombinace.

Zbraně našeho boje

Věřící musí být neustále vyzbrojen duchovní výzbrojí. V listě Efezským 6,10-11 čtete: "A tak, bratři, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat d'áblovým svodům."

Křesťan, který na sebe tuto výzbroj vezme a pustí se do duchovního zápasu, je nápadný. Dábel udělá všechno, co je v jeho moci, aby ti zabránil získat vědomost o autoritě nad ním. Víc než o cokoliv jiného se s tebou bude rvát právě o tuto věc. Potom, až vědomí o této autoritě nabudeš, se proti tobě postaví a bude se snažit tě o vše zase připravit. Přijdou zkoušky. Někteří lidé to vzdají. Dábel chce, abys zdvihl ruce nad hlavu a řekl, že autorita věřícího u tebe neúčinkuje.

Jednou za mnou přišel po shromáždění, kde jsem na toto téma kázal, nějaký člověk a řekl, že autorita věřícího u něho neúčinkuje. Řekl jsem mu: "Jestliže neúčinkuje, pak je Bůh lhář." (Nazýval tak vlastně Boha lhářem.)

Radši bych umřel, než abych řekl, že Boží slovo neúčinkuje. Jestliže neúčinkuje, je to proto, že já sám neúčinkuji. My můžeme selhat, ale Boží slovo neselže. Věřím, že Boží slovo je pravdivé.

Nepřítel se bude bránit tvému pronikání do jeho sféry, protože je to on, kdo uplatňuje autoritu nad mocnostmi v povětří - a chce v tom pokračovat. Když pronikneš do jeho říše tím, že uplatníš svou duchovní autoritu, soustředí všechny své síly proti tobě v urputném, rozhořčeném boji.

Jestliže odoláš satanovým útokům proti svému duchu, budou následovat další proti tvé mysli, tvému tělu, rodině, okolnostem. Je třeba, abys byl na tyto útoky dobře připraven, protože docela jistě přijdou. Jinými slovy, tvé výsadní duchovní postavení je nebezpečné.

Žádná pravda nenaráží na takový odpor jako autorita věřícího. Znal jsem lidi, které se dábel pokoušel přemoci všemi možnými způsoby. Buďto těmto pravdám vyučovali jiné nebo se jim učili sami. Snažili se podle nich jednat. Mnohdy byli přemoženi v těle, protože nemohli být přemoženi v duchu.

Jak zůstat neporazen

Kdyby však byli použili převahy, kterou jim duchovní výzbroj poskytovala,

nepřítel by je byl nemohl přemoci. Nevěřím totiž, že by cokoliv z toho, co pochází od nepřítele, mohlo přemoci ty z nás, kdo jsme údy Kristova Těla.

Věřící musí být touto výzbrojí neustále vystrojen. Duch svatý se modlil skrze Pavla, aby se oči lidí otevřely k poznání onoho úplného zaopatření, jež bylo učiněno pro jejich bezpečí. O duchovní výzbroji se mluví v 6. kapitole listu Efezským.

Efezským 6,10-17

10 A tak, bratři, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. (Nikoliv tedy ve své moci.)

11 Oblectě plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům.

12 Nevedeme svůj boj proti krvi a tělu, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. (Nebo duchovní zlobě.)

13 Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. (Obstojíš jen s úplnou Boží výstrojí.)

14 Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti,

15 obuti k pohotové službě evangeliu pokoje

16 a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. (K tvému tělu, duši nebo mysli nepronikne ani jedna ohnivá střela, protože máš štít víry.)

17 Přijměte také přilbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží.

Jednotlivé části výzbroje symbolizují duchovní postoje, jež musí věřící zaujmout. Je-li věřící oblečen do této výzbroje, je chráněn a není omezován při své službě v autoritě. Musí pečovat jen o to, aby udržoval svou výzbroj v plném lesku a aby ji měl kolem sebe dobře zajištěnou. Podívejme se teď blíže na její jednotlivé části.

Především, jak učil John A. MacMillan, je tu **pás pravdy**, který představuje jasné porozumění Božímu slovu. Udržuje podobně jako vojenský opasek zbývající části výzbroje na správném místě.

Druhý je **pancíř spravedlnosti**. Ten má dvojí uplatnění: Naši spravedlností je Ježíš a jež tedy oblékáme nejdřív. Dále představuje naši poslušnost Božímu slovu.

Za třetí - naše nohy jsou obuty k **pohotové službě evangeliu pokoje**. To znamená věrnou službu ve vyznávání Božího slova.

Čtvrtý je **štíť víry**. Štít je ochranou pro celé tělo. Představuje naše úplné bezpečí pod krví Kristovou, takže k nám nemůže proniknout žádná moc nepřítele.

Pátá je **přilba spasení**, o níž je zmínka v 1. listě Tesalonickým 5,8 jako o naději spasení. Naděje spasení je jediná přilba, která je schopna chránit hlavu v těchto dnech před odvrácením se od pravdy.

Šestý je **meč Ducha**, což je slovo Boží. Tím je řečeno, že slova Božího má být

užíváno k útoku. Ostatní zbraně jsou hlavně k obraně, ale meč - slovo Boží - je zbraň útočná.

Efezským 6,18 říká: "V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny svaté..." Chápeš, proč modlitební zápas často neúčinkuje? Protože na sobě nemáme výzbroj. K modlitebnímu zápasu jsme připraveni teprve tehdy, když ji máme na sobě. Modlitba v Duchu tu práci dokoná.

Autorita nad démony, ne nad lidskou vůlí

I když máme autoritu nad démonickými duchy, nemáme ji nad svými bližními nebo nad jejich vůlí. Často chybujeme, když si myslíme, že tomu tak je.

Máme autoritu nad démony a můžeme je kontrolovat ve svých životech nebo v životě své rodiny; nemůžeme je ale vždycky držet pod kontrolou, když se jedná o životy jiných lidí, protože v těch případech vstupuje do hry i jejich vůle.

Před mnoha lety jsem vedl shromáždění zde v Oklahomě a jak jsem tak sloužil nemocným, kteří stáli přede mnou v řadě, abych se modlil za jejich uzdravení, měl jsem náhle vnitřní intuici - poznal jsem to vnitřním svědectvím - že někdo v řadě má v sobě démona. To neznamená, že ta osoba byla démonem posedlá - to je něco docela jiného. Být posedlý, znamená být úplně pod mocí - duch, duše i tělo. Můžeš mít démona ve svém těle, aniž bys byl démonem posedlý.

Rozhlížel jsem se kolem. Když jsem pak uviděl jednoho muže, který stál v řadě na pátém místě, věděl jsem, že ten démon byl v něm. Nahlas jsem ale neřekl nic.

Musíš si uvědomit následující: I když ďábel o některých věcech ví, není vševědoucí jako Bůh. Podle ďáblový psychické moci poznáš, že o některých věcech ví. Někteří jasnovidci předpovídají události, které se pak opravdu stanou. Ďábel zná dokonce i některé z tvých myšlenek. Jak to víme? Protože někteří lidé dovedou číst myšlenky a řeknou ti, co si myslíš. A nedělají to z moci Boží.

Ještě předtím, než ten muž přistoupil ke mně, jsem si pomyslel: "Toho démona z něho vyženu." Nahlas jsem neřekl nic, jen jsem si to pomyslel. Když pak přistoupil ke mně - dříve než jsem mohl něco říci - promluvil. Démon mluvil skrze něho skučivým, vysokým, nosním hlasem: "Ty mě vyhnat nemůžeš! Ty mě vyhnat nemůžeš! Ty mě vyhnat nemůžeš!"

Řekl jsem: "Mohu, v Ježíšově jménu." Démon na to: "Ne, nemůžeš. On chce, abych v něm zůstal. A když chce, abych zůstal, zůstanu."

Řekl jsem: "To je pravda" a nechal jsem ho odejít.

Náboženští duchové

Po několika dnech jsem potkal toho muže na ulici. Zastavil jsem ho a dal se s

ním do řeči. Nebyl pomatený; byl mentálně v pořádku. Jak jsem s ním mluvil, poznal jsem, jakého ducha to vlastně má. Byl to náboženský duch. Lidé se musí dovědět, že takoví duchové existují. Způsobují, že člověk jedná velice nábožensky. Tento muž měl v sobě vlastně duchy tři. Ti zbývající dva byli duchové podvodu a lži.

Věřil ve směsici, jejíž část byla z Bible a zbytek z východních náboženství. Mluvil jsem s ním o tom. Řekl jsem mu: "To není biblické. Odporuje to Novému zákonu."

Odpověděl: "Bible sem, Bible tam; mně to tak vyhovuje a zůstanu u toho."

Řekl jsem: "Až se budete chtít těch d'áblů zbavit, přijďte za mnou. Ale dokud vám to takto vyhovuje, budete to mít."

Odpověděl: "Mně to tak vyhovuje."

Svobodná vůle má přednost

Když to někomu vyhovuje, musíme ho nechat a jít dál. Když chce někdo žít v hříchu, může. Když se chce osvobodit, může být svobodný. Ale dokud někdo svobodný být nechce, nemůže ho osvobodit Ježíš ani nikdo jiný.

Nemůžeš jen tak chodit po světě a na setkání uplatňovat autoritu nad d'áblem u někoho jiného. Máš autoritu nad svým vlastním životem a ve své vlastní rodině. Nemůžeš však vyhnat d'ábla z člověka, kterého potkáš na ulici - i když v sobě třeba d'ábla má - protože autoritu ve svém životě má on sám. Jiná věc je, když někdo o pomoc stojí.

Podivné je, že někdy i lidé Duchem naplnění odmítají pomoc. V roce 1954 jsem poprvé kázal ve státě Oregon. V neděli večer jsem začal a první bylo evangelizační kázání. V pondělí večer jsem kázal o víře. Ohlásil jsem, že v úterý večer bude bohoslužba s uzdravováním.

Stavěl jsem tehdy lidi do jedné řady, ať už si přišli pro spasení, křest v Duchu svatém nebo uzdravení. Sloužil jsem jim jednomu po druhém.

Přišel jsem k jedné ženě. Byl s ní i její muž a ten také místo ní i mluvil. Ona neřekla nic. Z pohledu na ni jsem poznal, že nebyla mentálně v pořádku. Muž řekl, že je velmi nervosní a že byla nějaký čas v psychiatrickém ústavu.

Chci zde nyní na něco upozornit. Duchovní autoritu neuplatňuješ jen tak skrze ni samu; musíš dostat pokyn od Ducha Božího. Proto mnozí nemají úspěch. Pokoušejí se o zákroky proti duchům bez slova poznání nebo rozeznání duchů.

Když ke mně jednou Ježíš ve vizi promlouval o d'áblu, démonech, a démonické posedlosti (podrobněji v knize K.E.Hagina "Věřím ve víze"), použil jako příkladu dívku, která byla posedlá věšticím duchem. Podle Skutků 16,18 chodila

za Pavlem a Silasem ve městě Filipi "po mnoho dní" a volala: "Toto jsou služebníci nejvyššího Boha..." (v. 17)

Ježíš se mě zeptal: "Viš, proč Pavel nezakročil proti tomu duchu hned prvního dne?"

Řekl jsem: "Ne, to opravdu nevím. Už mi to bylo divné. Proč Pavel, apoštol, muž Boží, muž s autoritou, prostě nepoužil své autority nad tím zlým duchem hned prvního dne?"

Ježíš řekl: "Musel čekat na projevení Ducha. Musel čekat, až mu dá Boží Duch rozpoznání těch duchů."

Abys věděl - ďábla můžeš zahnat od sebe nebo od svého domu kdykoliv. A jestliže je někdo s tebou jako tvůj podřízený, máš autoritu i nad ním. Ale když vystoupíš ze své domény, jsi v oblasti, kde zlí duchové mají právo přebývat, protože satan je bohem tohoto světa!

Proto musel Pavel čekat mnoho dní, než mohl osvobodit onu posedlou dívku. Neporučil tomu duchu, aby z ní vyšel hned prvního dne, kdy za nimi začala chodit. Čekal, a když nastal vhodný čas, toho ducha oslovil a on z ní vyšel.

Když jsem vložil ruce na onu ženu v řadě, neviděl jsem žádné duchy, ale dostalo se mi poznání. Má služba tehdy neobsahovala rozlišování duchů, ale dostával jsem slova poznání.

Jak jsem na ni vložil ruce, její život přede mnou proběhl, jako bych ho viděl na televizní obrazovce, a věděl jsem tak, o co jde.

Řekl jsem manželovi: "Nebudu jí sloužit. Vezmi ji do pastorovy kanceláře. Až skončí shromáždění, přijdu s pastorem a promluvíme s vámi oběma." Odvedl ji tedy pryč.

Vešli jsme s pastorem do kanceláře. Dověděl jsem se, že manžel té ženy byl jedním ze starších sboru. Řekl jsem mu: "Chtěl jsem, aby tu byl pastor přítomen jako svědek. Dosvědčí ti, že jsem se od něho o tvé ženě nedověděl ani slovo. V tomto státě neznám nikoho jiného než tady pastora. Nikdy jsem neviděl ani tebe ani tvou ženu.

Řeknu vám, proč jsem nechtěl tvé ženě sloužit veřejně při shromáždění. Když jsem na ni vložil ruce, poznal jsem uvnitř - viděl jsem všechno v jediném okamžiku - že tvoje žena kdysi slyšela jednoho evangelistu vyprávět, že k němu promluvil Bůh slyšitelným hlasem. Začala usilovat o to, aby i k ní Bůh promluvil slyšitelným hlasem.

Při tom si neuvědomila, že onen evangelista neřekl, že usiloval o to, aby k němu Bůh tak promluvil; Boha o to nežádal, jen na Boha čekal." (Když začneš po slyšitelném hlase toužit, ďábel se ti přizpůsobí. Takové tužby nejsou dobré.)

"Démoni k ní začali mluvit", pokračoval jsem, "začala slyšet hlasy a to ji pomátlo. Řekl jsi mi, že byla jednou v ústavu. Doopravdy to bylo dvakrát, že

ano?"

Manžel odpověděl: "Kdo ti to řekl?" "Pán", řekl jsem. "Ukázal mi také, že jsi zavedl svou ženu na shromáždění s uzdravováním a že ji evangelista nemohl osvobodit. Máš na něho proto zlost. Potom jsem v duchu viděl, že jsi ji zavedl na další shromáždění, kde sloužil evangelista s darem prorocství, ale ani ten ji nemohl osvobodit a tak máš zlost i na něho. Já sám bych ji také nemohl osvobodit, a tak bys měl zlost i na mě. A to je důvod, proč jí nemohu sloužit.

Řeknu ti te9, proč ji ti dva nemohli osvobodit a proč ani já nemohu: ona nechce, aby ji někdo osvobodil. Dokud sama bude chtít ty hlasy slyšet, bude je slyšet. Není pomatená. Slyší všechno, co říkám."

Obrátil jsem se k ní a řekl jsem: "Až se, sestro, dostaneš tak daleko, že už ty hlasy nebudeš chtít slyšet, přijď a já ti pomohu."

"Já ty hlasy slyšet chci," odpověděla. "Vím, že chceš," řekl jsem.

Někdo třeba řekne: "Možná, že ani nevěděla, co mluví." Kdyby nevěděla, Pán by mi to byl řekl. Byl bych to pak také věděl.

Bible říká, že Ježíš vyháněl duchy svým slovem. Říká také, že je vyháněl Duchem Božím. Nebylo to jen jeho slovo, které by bylo vysloveno nezávisle na Duchu Božím. Cti dvanáctou kapitolu z Matouše. Farizeové obviňovali Ježíše, že vyhání demony Belzebulem, knížetem d'áblů (v.24).

Ježíš odpověděl: "Jestliže však vyháním demony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království" (v.28). Z Písma víme, že máme duchovní autoritu, ale při službě v autoritě se musíme spoléhat na pomoc Ducha svatého. Nemůžeme jednat sami.

Jak jsem už dříve řekl, jestliže zaútočí d'ábel na mě, mám nad ním autoritu, protože mám autoritu nad svým vlastním životem. Mohu mu říci, aby opustil můj dům okamžitě. Mohu mít pod kontrolou i situace, když jsou lidé v mé přítomnosti.

Na příklad jeden můj přítel, pastor z Fort Worth v Texasu, mě jednou doprovázel na evangelizační shromáždění v Kalifornii, kde jsem měl kázat. Po mnoho let měl cukrovku a musel si každý den ráno dělat zkoušky moči, aby věděl, kolik insulinu má obsahovat jeho injekce pro ten den.

Chtěl jsem mu dát lekci víry a tak jsem se k němu obrátil, když jsme vyjžděli po cestě od jeho fary a řekl jsem: "Dokud budeš se mnou, žádný cukr si nezjistíš."

Abyste věděli, bylo možné, abych měl tu nemoc pod svou kontrolou, dokud byl se mnou - dokud jsem za něho měl odpovědnost. Ale nemohl jsem ji mít pod kontrolou, když se mnou nebyl. Byl bych ho musel vycvičit, aby on sám uplatňoval svoji duchovní autoritu.

Podíval se na mě, jako když mi nevěří, ale byl se mnou skoro dva týdny a za celou tu dobu si nezjistil žádný cukr, i když jedl koláče a jiné sladkosti.

"Vím, že dnes nějaký cukr najdu," říkal. A když pak udělal zkoušky: "To tedy překonává všechno, co jsem v životě viděl." Později mi vyprávěl, že doma se cukr zase objevil teprve až po třech dnech.

Převzal jsem autoritu nad tou nemocí. I když jsem měl kontrolu nad • neviditelnou silou, neměl jsem pod kontrolou pastorovu vůli. Mohl jsem kontrolovat tu neviditelnou sílu, dokud byl pastor v mé přítomnosti, a pokoušel jsem se ho přimět, aby tutéž autoritu uplatňoval sám, ale marně. Očekával, že se cukrovka vrátí, a ona se také vrátila. Trvalo mu pět let, než nakonec duchovní autoritě porozuměl. (Některým z nás kazatelů to jde pomalu.) Kdybych mohl s některými lidmi být stále, mohl bych jim také pomoci, ale nemohu s nimi žít. Nemám na to čas.

Zlomení d'áblovy moci

Před lety, když byl můj starší bratr ještě spoután d'áblem, jsem řekl: "Satane, ve jménu Ježíše Krista, lámu tvoji moc nad životem mého bratra a vyhlašuji jeho osvobození a spasení!" Přibližně za dva týdny byl spasen. Snažil jsem se předtím přivést ho ke spasení celých patnáct let, ale marně, nic neúčinkovalo. Teprve když jsem zaujal své postavení a uplatnil svou duchovní autoritu věřícího, došlo ke změně.

Někdo mě slyšel, když jsem to vyprávěl a řekl, že to také zkusí, aby viděl, zda to účinkuje. Věděl jsem hned, že to u nich účinkovat nebude, protože já jsem to nezkoušel - já to udělal.

Věřící někdy řeknou, že něco vyzkoušejí, protože to u někoho jiného účinkovalo. Kdyby studovali Boží slovo a přijali jeho učení o autoritě, pak by úspěch měli. Ale jestliže jen zkoušejí jednat podle Božího slova, aniž by Slovo samo bylo vrstlé do jejich ducha, d'ábel je rozhodně porazí.

Đábla porazil v boji jen tehdy, stojíš-li pevně na základu Božího slova a jednal podle něho.

Proč lidé přicházejí o své uzdravení

Když je člověk na místě, kde je víra silná - kde tvoří souvislý celek - nebo kde se projeví dary Ducha, je pro něho poměrně snadné přijmout uzdravení.

Stává se to na velkých shromážděních - zažil jsem to během shromáždění známých evangelistů za dnů obnovy zázračného uzdravování v letech 1947-1958.

Když se však tito lidé vrátí do svých domovů, přijde ďábel se svými podvodnými symptomy. Ti lidé v sobě nemají základy víry a ďábel na ně znovu uvalí starou nemoc. Proto se stává, že nejdříve vidíme, jak jsou lidé osvobozováni od zlých duchů, nemocí - řady věcí - a když je uvidíme za několik dní znovu, jsou zase zpátky tam, kde byli.

Někdo řekne: "Nu, třeba u nich ani nešlo o uzdravení."

Jenže jak by se mohl někdo chromý, kdo nikdy nechodil, zvednout a chodit, kdyby nebyl uzdraven? Jestliže tady nešlo o uzdravení, co potom uzdravení je? Jak by mohl slepý vidět - já sám jsem takové viděl - když nikdy předtím neviděl? Jak to, že hluchý, který nikdy neslyšel, najednou slyší?

Byli na tom dobře, když přišli domů, ale za dva nebo tři týdny bylo jejich uzdravení zase pryč. Proč o ně přišli? Protože neznali svou autoritu. Nevěděli, jak si udržet to, co měli, a tak se nesnažili uplatnit autoritu sami; a když vůbec něco řekli, nebylo to nic dobrého.

Viděl jsem, jak byli lidé uzdraveni z obrny - nohy se jim napřímily - a za deset dní bylo jejich uzdravení pryč.

Pamatuji si na jednu ženu, která byla tři roky na lůžku se zánětem kloubů. Ležela natažená na posteli, ztuhlá jako prkno. Byla okamžitě uzdravena, vstala a chodila. Její doktor nemohl pak v jejím těle po zánětu nalézt ani stopy. Ale po šesti týdnech byla opět ztuhlá jako prkno. Proč přišla o své uzdravení?

Někdo zase řekne: "Oni je hypnotizují." Opravdu? Ne, lidé se dostanou do přítomnosti Boží, kde jsou v činnosti dary Ducha svatého a je snadné získat uzdravení. Potom, když jsou zase sami se sebou, jsou opravdu sami.

Proto je zapotřebí vyučovat lidi Božím slovu; jaká práva a výsady mají jako věřící. Mohou potom sami uplatňovat autoritu nad ďáblem, nemocemi i okolnostmi.

Vymítání démonů

Bible rozlišuje mezi vymítáním démonů a uzdravováním nemocných. Často se stává, že se tělesný stav u některých lidí po modlitbách a vzkládání rukou nemění, protože tam překáží nějaký zlý duch.

Jedna žena, baptistka z New Orleansu, byla duševně nemocná a žila v ústavu. Můj přítel, baptistický kazatel, pokřtěný Duchem svatým, za ní šel a modlil se za ni. Vyhnal z ní sedm ďáblů a hned byla normální.

Jeden universitní profesor znal její případ a používal jej pro ilustraci během svých přednášek. Uzdravení na něho udělalo takový dojem, že pozval toho baptistického kazatele, aby si s ním o tom promluvil. Výsledkem bylo, že

profesor i jeho žena přijali křest v Duchu svatém. Tento profesor nejen že hledal naplnění, ale do své výuky pak přidal i poznatek, Že démoni mají mezi lidmi větší vliv, než jsme se domnívali.

Otisk a posedlost

Někdy v padesátých letech přišel jeden člen sboru do řady pro uzdravení a já jsem si uvědomil, že má ve svém těle démona. Byl už v mnoha takových řadách při shromážděních skoro všech významných evangelistů, ale uzdraven nebyl, protože bylo potřeba jednat s duchem, který ho trápil. A to není případ pro uzdravení.

Když jsem se za něho modlil, vysvětloval jsem lidem: "Tělo tohoto muže je utiskováno démonem. Není posedlý démonem. K vysvětlení použiji přirovnání: Představte si, že žijete v domě postaveném před sto lety a někdo vám řekne: 'V tomto domě jsou termiti.' To neznamená, že ty termity máte v sobě vy!

Vaše tělo je dům, ve kterém žijete. Kdybyste věděli jak, zabránili byste termitům, aby vnikli do domu, ve kterém bydlíte - a démonům, aby vnikli do vašeho tělesného domu. Kdybyste použili vhodných prostředků, zabránili byste jim v tom."

Před časem jsem se sešel s jedním psychiatrem, který byl naplněn Duchem svatým; docházel zdarma do charitativních nemocnic ve svém kraji. V jedné léčebně experimentoval s mužem, který tři roky nepromluvil. Hleděl jen ztrnule před sebe jako socha.

Lékař vypravoval: "Vkládal jsem na něho ruce každý den a při tom jsem říkal: Jsou-li zde zlí duchové, vymítám je a každému z nich poručím, aby odešel ve jménu Pána Ježíše Krista."

Když nebyl přítomen nikdo z ostatních lékařů, vkládal mu ruce na hlavu a nahlas se modlil v jazycích pět minut. Za přítomnosti ostatních lékařů jednal s moudrostí, protože věděl, že by neporozuměli tomu, co dělá, a modlil se potichu.

Po deseti dnech pacient mluvil a za 30 dní ho poslali domů jako vyléčeného. Tento lékař pomohl i jiným pacientům. Bůh oceňuje víru a Duch Boží se dovede modlit. Autorem modlitby je on sám.

Jak jednat s démony

Musíme se odevzdat Duchu Božímu, aby nám dal poznat, kdy jsou přítomni démoni a jak s nimi máme naložit. Bez Ducha a Slova jsme bezmocní. Hled'

aby nebyl osobou Slova bez Ducha, ani osobou Ducha bez Slova. Mnozí se pokoušejí jednat podle slova Božího bez Ducha Božího. Musíš mít obojí. Duch i Slovo jsou navzájem v souhlasu.

Každý případ uzdravování neznámá, že budeš mít co dělat s duchem. Jestliže však ano, Pán ti to ukáže. Rozumím tomu tak, že Bůh je inteligentní bytost a já jsem rovněž inteligentní bytost; Bůh mi tedy umí povědět, je-li zlý duch přítomen. Ať už ke mně promluví nebo ne, vím co mám dělat. Jestliže neřekne nic, nepokouším se jednat se zlým duchem. Provádím jednoduše službu uzdravení toho člověka.

Je podivné, že někdy jsem veden v jednom případě ke službě uzdravením a v jiném, zdánlivě stejném případě, musím jednat s duchem. Nerozumím tomu, ale ze zkušenosti vím, že to tak bývá. Nemůžeš posuzovat jeden případ podle druhého.

Bezmocní lidé potřebují pomoc. Někdy je můžeš nést svou vírou. Ale lidé, kteří vědí - lidé osvícení - musí jít ve světle toho, co znají. Někteří lidé jsou osvícenější než druzí. Čím více víš, tím více se od tebe bude žádat.

Můžeš být osvobozen od útisku ve svém těle i mysli. Můžeš uplatňovat duchovní autoritu nad druhými, dokud jsou v tvé přítomnosti. Můžeš použít autority nade všemi neviditelnými silami.

Naučíš-li se takto uplatňovat duchovní autoritu, bude účinná i u tebe doma. Víím o ženách, které uplatňovaly svou duchovní autoritu, když jejich nespasení manželé přišli domů s hádkou a svárem. Naučily se tiše a klidně zahnat zlé duchy, kteří byli v pozadí situace - uplatnily nad nimi svou autoritu a situace se změnila.

Sám jsem se tomu naučil před lety, když někteří z mých příbuzných mívali zlostné výbuchy. Jednoduše jsem nad situací uplatnil svou autoritu. Poznali, když se to stalo, protože se po mně zaraženě ohlédli a uklidnili se okamžitě. Neuplatňoval jsem však svou autoritu nad jejich vůlí, ale nad duchy, kteří byli původci jejich jednání.

Ježíš jednou řekl svým učedníkům, že půjde do Jeruzaléma, aby mnoho trpěl a zemřel. Petr odporoval. Ježíš ho ihned pokáral a řekl: "Jdi mi z cesty, satane!" (Mat 16,23)

Ježíš nechtěl říci, že Petr je satan. Ukázal, že Petr byl na straně pochyb, nevíry a ďábla. Někdy se křesťané nevědomky poddají nepříteli, ale nad takovým duchem se můžeme chopit své autority.

Bible říká, že se můžeme chopit autority i nad strachem - strachem ve svých vlastních životech. Je třeba, abychom to věděli. Nemůžeme se však vždy chopit autority nad strachem v životě někoho jiného. Byl jsem schopen mít pod kontrolou strach tak dlouho, dokud byla osoba v mé přítomnosti a nevěděla, jak mu vzdorovat.

2.Tim 1,7 říká: "Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy." Všimni si, že se tu mluví o duchu strachu. Bůh nám dal ducha síly, lásky a rozvahy.

I v době, kdy jsem ještě byl baptistickým pastorem, jsem se vždycky chápal autoritu nad strachem a pochybnostmi. Říkal jsem: "Pochybnosti, vzdoruji vám ve jménu Ježíše Krista." A když mě pokoušel strach, tak: "Strachu, vzdoruji ti ve jménu Ježíše Krista." Pochybnosti i strach zmizí, když to uděláš i ty.

Máme dokonce autoritu i nad těmi, kdo se vzpírají pravdě. V Texasu byl sousedem jednoho kazatele sboru plného evangelia nějaký policista. Ten byl členem jiného sboru, který byl silně proti mluvení jazyky.

Kazatel vybídl policistu, aby navštívil jeho sbor. Potom policista vybídl jakoby žertem kazatele, aby s ním šel do jeho kostela. Rozhodl se, že půjde, protože mu policista řekl, že jejich pastor bude mluvit na téma mluvení jazyky.

Během kázání pastor nepodložil žádný ze svých výroků Biblí, ale vyprávěl různé věci, o kterých slyšel, že se dějí mezi těmi "jazykáři". A potom začal mluvení jazyky napodobovat. Když to slyšel kazatel sboru plného evangelia, chopil se autority nad situací. Pastor náhle zmlkl, zbledl a sedl si, aniž dokončil kázání.

Policista si uvědomil, co se stalo. Zašel pak za kazatelem sboru plného evangelia, potřásl mu rukou a objal ho. Řekl: "Díky Bohu, jsem rád, že ho Bůh zastavil. Měl mít víc rozumu."

Příštího večera se pastor omluvil, že hovořil o věcech, kterým nerozumí. Řekl, že měl pocit, jako by ho Bůh sevřel. Dodal, že je lepší raději nemluvit o věcech, o kterých moc nevíme.

Vzdoruj d'áblu

Často si uvědomujeme, že určité zkoušky v našich životech jsou dílem nepřítele a voláme k Bohu, aby nepřítele zahnal a změnil tak naši situaci.

Boží slovo nás však vybízí, abychom nepřítele zahnali sami. U Jakuba 4,7 čteme: "Vzepřete se d'áblu a uteče od vás." Autorita nad d'áblem je naše. Odpovědnost je také naše.

Budeme-li d'áblu vzdorovat, uteče od nás. Bible neříká: "Sežeň si někoho, aby se za tebe postavil d'áblu"; říká, že se máme d'áblu postavit my. Mnozí z nás nečinně posedávají a čekají, až Ježíš něco podnikne, a přitom jsme to my sami, kdo se má d'áblu postavit. Proč?

Protože k tomu máme autoritu! (Vždycky máme sklon k tomu chtít, aby někdo jiný udělal to, co máme udělat my.) Ovšem, budeme mít mezi sebou vždycky

duchovní novorozeňata a ta musíme nést svou vírou, ale někteří z nás by měli natolik vyrůst, že budou schopni pomáhat při péči o novorozeňata tak, aby nemuselo všechno zůstat na pastrovi.

Nepříznivé podmínky existují jen když jim to dovolíme. U Matouše 8,18 čteme: "Amen, pravím vám, cokoli svázete na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi." To je jeden překlad. Líbí se mi jiný překlad, který jsem kdysi četl a ten říká: "Kterýmkoliv věcem zabráníte, aby se staly na zemi, těm bude zabráněno, aby se staly i v nebi."

Uplatňuj svou autoritu!